

VEISTOKSELLISUUS KORUSSA JA SEN HYÖDYNTÄMINEN SISUSTUKSESSA

LAHDEN AMMATTIKORKEAKOULU

Muotoilu- ja taideinstituutti
Muotoilun koulutusohjelma
Taideteollinen suuntautumisvaihtoehto
Koru- ja esinemuotoilu
Opinnäytetyö AMK
Kevät 2011
Johanna Aarnisalo
Opponentti: Varpu Satola
Ohjaavat opettajat: Pekka Koponen, Jon Havener,
Gina Westergard, Lin Stanionis

SISÄLLYSLUETTELO

TIIVISTELMÄ	4
ABSTRACT	5
ALKUSANAT	6
1 JOHDANTO	8
2 KORU VAI VEISTOS?	10
2.1 VOIKO KORUA PITÄÄ VEISTOKSENA?	10
2.2 KORUN JA VEISTOKSEN EROISTA	11
3 MODERNIN KORUN HISTORIAA	12
4 KORUT TAIDE-ESINEINÄ	14
4.1 KORUTAIDE?	15
4.2 KORUTAIDE JA KEHO	16
5 KORUT KOTONA	18
5.1 MINNE NE OIKEIN MENEVÄT?	19
5.2 ESTEETTISET ASETTELIJAT JA LÄJÄILIJÄT	21
5.3 KORUSÄILYTYS NYT	25
6 MUOTOILUPROSESSI	28
6.1 ALKU	29
6.2 MUODON HAKUA MATERIAALIKOKEILUJEN KAUTTA	33
6.3 PETG:N TEKNISET OMINAISUUDET	37
6.4 OMAT KOKEMUKSET PETG:STÄ MATERIAALINA	38
6.5 SUURI HÄMMENNYS	42
6.6 TAITEESTA MUOTOILUUN	46
6.7 KOHDERYHMÄ	49
6.8 TIKUTUSTA	51

7 VALMIIT TUOTTEET	54
8 ARVIOINTIA	
8.1 OPINNÄYTETYÖN TEKEMISESTÄ ULKOMAILLA	68
8.2 AIKATAULUISTA	70
8.3 PROSESSISTA	71
8.4 TUOTTEISTA	72
8.5 AND THEN WHAT?	73
LÄHDELUETTELO	74

TIIVISTELMÄ

Työssä pohditaan korun ja veistoksen suhdetta ja korun roolia sisustuksessa. Tavoitteena oli löytää moderni tapa liittää koru sisustukseen ja tuoda korulle siten uusia käyttömahdollisuuksia.

Korun luonnetta avataan modernin korun historian ja korutaiteen määritelmien kautta. Korujen asemaa kotona selvitettiin keräämällä kuvia korun käyttäjiltä ja tutustumalla olemassa oleviin säilytysratkaisuihin.

Työn tuloksena tekijä suunnitteli seinälle sijoittuvan tuotesarjan, jossa koru ja sen teline ovat samanarvoisessa asemassa.

Työ tehtiin puoliksi vaihdossa Yhdysvalloissa University of Kansasissa ja sisältää siksi arviointia opinnäytetyön tekemisestä ulkomailla.

Asiasanat: korut, sisustus, korutaide

ABSTRACT

The graduation project discusses the relationship between jewellery and sculpture, and the role jewellery has in interior design. The aim was to find a modern way to apply jewellery as a part of decor and thus create new uses for jewellery.

The nature of jewellery is discussed through the history of modern jewellery and the definitions of jewelry art. The role of jewellery at home was investigated by collecting pictures of jewellery stands from users and by considering the existing storage options.

As a result, the writer designed a product that adheres to the wall, and where both jewelry and its stand are of equal importance.

The graduation project was executed in half at the University of Kansas, United States of America. Therefore an assessment of the exchange is included.

Keywords: jewellery, decor, jewellery art

Without You

ALKUSANAT Tämä työ kertoo yhden naisen kamppailusta opinnäytetyön parissa. Työ on tehty pääosin vaihdossa Kansas Universityssä Lawrenceissa, Yhdysvalloissa. Oman tukiverkoston merkityksen huomaa vasta, kun se puuttuu, kun joudut siitä erilleen. Vertaistuki on luovan alan prosesseissa hyvin tärkeää ja sen puute johtaa yllättävään tyhjiöön, jossa on etsittävä uudet tavat selviytyä. Ilman tukea ja hyväksyntää on raskasta toimia. Haluan siksi kiittää erityisesti Kansasin pään ihmisiä siitä lämmöstä, jolla otitte minut vastaan ja kaikesta siitä avusta, jota minulle hyvästä sydämestänne vilpittömästi annoitte. Suuri kiitos luottamuksesta ja uskosta minuun kuuluu Lahden päähän Immo Lahtelalle, Pekka Koposelle ja Essi Sikaselle. Kiitos, että patistitte lähtemään ja ottamaan riskin. Helppoa ei ollut, mutta vaikeimmat kokemukset kasvattavat meitä eniten. Rakkaat kiitokset myös aviomiehelleni Petrukselle ja vanhemmilleni, jotka mahdollistivat kaiken tämän. Ilman teitä en olisi mitään.

I'm Nothing

1 JOHDANTO

Opinnäytetyön tavoitteena on tutkia, voisiko korulla olla jokin muu tehtävä, kun se on poistettu vartalon yhteydestä. Voisiko korun käsittää veistoksellisena elementtinä, joka on osa kodin sisustusta ja siten ilmentää kantajan arvoja myös kotona?

Olin pohtinut korun veistosmaista olemusta jo aiemmin opintojeni aikana. Työpaikallani katselin kesäisin päivittäin Lapponia Jewelry Oy:n koruja ja opin erottamaan eri taiteilijoiden työt toisistaan pelkän muotokielen avulla. Björn Weckströmin korut ovat monet kuin pienoisseistoksia ja sellaisina hän niitä omien sanojensa mukaan myös ajattelee. Korun veistosmainen olemus kiehtoi minua ja halusin tutkia sitä opinnäytetyössäni.

Olin blogi-maailmassa huomannut jo pari vuotta vallinneen trendin korujen esille nostamisesta sisustuksessa. Bloggaajat halusivat järjestää korunsa esille ja tekivät usein omaperäisiä ratkaisuja tuunaamalla kiertävistä tavaroista kauniin paikan koruille. Sekä korut että niiden säilytysratkaisu olivat kirjoittajille tärkeitä ja he halusivat, että kummatkin näyttäivät hyvältä. Koruista tuli olennainen osa sisustusta ja ne asetettiin paraatipaikalle seinälle.

Näin tässä selkeän yhtymäkohdan: kuluttaja ostaa korun, josta pitää ja jota haluaa ihailla myös kotona. Halusin löytää ratkaisun siihen, etteivät hienot korut vain makaisi piilossa pöytälaatikossa, vaan kuluttaja pystyisi nauttimaan niistä myös kotona.

Työn lähtökohtana oli korun veistosmaisen luonteen pohtiminen. Avatakseni ajatusta korusta ja sen suhteesta taiteeseen sivusin modernin korun historiaa ja korutaiteen olemusta. Lisäksi minua kiinnosti tietää,

“I BEGIN WITH AN IDEA,
AND THEN IT BECOMES
SOMETHING ELSE.”

-Pablo Picasso, artist, ceramist, painter, printmaker, sculptor

kuinka ihmiset säilyttävät korujaan, joten pyysin bloggaajia lähettämään kuvia korusäilytystavoistaan ja etsin internetistä kuvia moderneista säilytystelineistä. Kartoitus auttoi minua hahmottamaan tarpeen ja tarjonnan kautta tämän hetkistä tilannetta, mikä korusäilytyksessä vallitsee.

Halusin kohdistaa suunnittelemani tuotesarjan tyyllisesti modernimpaan suuntaan. Kohderyhmäni määrittelyllä loin muotoilullisen ilmeen rajat. Suunnittelin tuotteen seinälle, sillä koin sen olevan sopiva kohde ollakseen tarpeeksi näkyvillä. Tein viiden korun ja seinätelineen sarjan, jossa sekä koru että teline toimivat itsenäisinä osina. Kokonaisuudesta on mahdollista rakentaa seinälle installaatio yhdistelemällä osia haluamallaan tavalla ja siten yhdistää korut saumattomasti osaksi sisustusta.

2 KORU VAI VEISTOS?

2.1 VOIKO KORUA PITÄÄ VEISTOKSENA?

Ajatus tähän opinnäytetyöhön syntyi, kun aloin pohtia korun ja veistoksen eroa. Otin aiheen puheeksi monien ihmisten kanssa ja lähes kaikki vastasivat samoin aloituskysymykseen: heidän mielestään oli itsestään selvää, että koru on veistos. Etenkään korualalla toimivat eivät kyseenalaistaneet korun veistoksellisuutta, vaan pitivät sitä ehdottomana faktana.

Miksi siis tutkiakaan asiaa? Kysymys itsessään on johdatteleva. Kysymyksessä yhdistetään sanat koru ja veistos ja näin luodaan vastaajalle mielikuva koruveistoksesta jo ennen kuin vastaaja on ehtinyt ajatella asiaa. Oletus on, että kaikki ajattelevat koruveistosta välittömästi kolmiulotteisena kappaleena, joka on taidokkaammin valmistettu arvokoru.

Yhdistämällä sanat koru ja veistos mieleen tulevat design-korut, tai laajemmalti ajateltuna erikoisemmat korut, joiden muotoiluun on laitettu aikaa ja jotka ovat korkealaatuisia käsityötä. Ensimmäisenä ei varmasti tule mieleen muoviset helminauhat tai rihkamasmormukset. Voidaanko siksi designkoruja pitää aina veistoksellisina ja asuste- tai niin sanottuja rihkamakoruja vain koristeina? Entä miten korutaideteokset sijoittuvat tähän kategorisointiin? Entä jos rihkamakorun asettaa esittele veistosmaisesti, tuleeko siitä silloin veistos tai korutaideteos?

2.2 KORUN JA VEISTOKSEN EROISTA

Koru keskustelee aina vartalon kanssa. Jotta koru olisi veistos, sen tulisi ollessaan poissa kehon yhteydestä keskustella ympäristönsä kanssa. Korut ja veistokset luodaan eri tavoitteet mielessä. Korun tarkoitus on vaikuttaa ihmiseen, joka kantaa sitä, kun taas veistoksen tarkoitus olisi vaikuttaa ihmiseen, joka tarkastelee veistosta. (Brundtland, C.)

Veistos on aina suhteessa ympäristöönsä, se suunnitellaan johonkin tilaan ja sen vaikuttavuus, muodot, mittasuhteet harkitaan suhteessa laajempaan kokonaisuuteen. Korun mittasuhteita rajoittaa puolestaan ihmisten mitat, sillä koru on kuitenkin aina suunniteltu suhteessa ihmiseen. Korun tarkoitus on olla osa ihmistä ja sitä tarkastellaan suhteessa persoonaan.

Veistoksen tarkoitus on aina ilmaista jotain, kun koru voi olla myös pelkkä ornamentti. Korut eivät ole pienoisteoksia eikä korun kokoa suurentamalla saada veistosta, sillä korun kokoluokassa toimivat erilaiset mittasuhteet kuin veistosten. Sama pätee myös toisinpäin, veistoksesta ei saa korua sen kokoa vain pienentämällä. Koko vaikuttaa myös siihen, kuinka suhtaudumme taideteokseen. Koolla on väliä. Pieniä teoksia arvostetaan helposti vähemmän eikä niitä koeta yhtä vaikuttaviksi kuin suuret teokset, ja jos pieni teos on vielä päälle puettavissa, sitä pidetään paljon helpommin koristeena. (Druitt English, H. & Dormer, P. 1995)

Korulla ja seinäreliefeillä tai seinälle sijoittuvilla veistoksilla on ehkä lähempi yhteys kuin täysin kolmiulotteiseen tilaan sijoittuvilla veistoksilla. Seinä ja ihmisen vartalo toimivat samalla tavalla taustana teokselle.

3 MODERNIN KORUN HISTORIAA

Mistä lähtien on korua ajateltu muuna kuin ornamenttina? Perinteisesti koru on ollut yksilön yhteiskunnallisen aseman merkki, rituaaliväline tai muu persoonan yksilöinnin väline, mutta aina puhtaasti koriste eikä taideteos. Ymmärtääkseen nykypäivää on tunnettava historiaa.

Ensimmäisen kerran viitteitä korun irtautumisesta perinteistä oli toisen teollisen vallankumouksen myötä 1800-luvun loppupuolella, jolloin massatuotanto ja sähköistäminen levisivät maailmalla. Korujen massatuotannon käynnistyminen poiki 1900-luvun alussa vastaliikkeen, jossa käsintehtyjen yksilöllisten korujen arvostus nousi. Kuitenkin vasta toisen maailmansodan jälkeinen taidemaailman mullistus sai aikaan perustavanlaatuisen muutoksen suhtautumisessa koruun. Korua alettiin miettiä muunakin kuin koristeena tai yhteiskunnallisen aseman merkinä. (Ilse-Neuman, U. 2009; Drutt English, H. & Dormer, P. 1995.)

1900-luvun taidesuuntaukset, kuten konstruktivismi, kubismi ja surrealismi inspiroivat myös ensimmäisiä korutaiteilijoita. Massatuotannon vastainen liike jatkui ja yksilön tekemää työtä arvostettiin. Korutaiteilijat kاپinoivat perinteitä vastaan ja etsivät uusia innovatiivisia tapoja käyttää epätyypillisiä materiaaleja koruissa. (Ilse-Neuman, U. 2009)

1960-luvulla oli jo selvää, että korutaide oli läpikäymässä suurta muutosta. Korutaiteilijat siirtyivät käsitteellisempään työskentelyyn, missä työn takana oleva ajatus oli tärkeämpi kuin itse lopputuote. Sen luonnollisena seurauksena oli keskustelu siitä, mitä koru oikeastaan olikaan ja miten sitä kuuluisi käyttää, jos sitä edes kuuluisi käyttää. Tämän ajan taiteilijoiden ansiosta koruja ei enää pidetty pelkästään koristeina, vaan taiteena. (Brundtland, C. 2003)

Korutaiteilijat työskentelivät samoin kuin kuvataiteen edustajat. He pyrkivät tekemään esteettisiä kannanottoja koruilla, jotka kyseenalaistivat alan perinteet välillä harkitun provokatiivisesti ja shokeeraavasti. (Ludvig, R. 2008) Monille taiteilijoille kapina perinteistä korua kohtaan johti ajatukseen, että korun ei enää tarvitse olla käytettävä, joskin poikkeuksiakin oli (Brundtland, C. 2003) Klaus Ullrich muun muassa tajusi, että ilman korun kantajaa ja hänen hyväksyntäänsä, moderni koru oli pelkkää provokaatiota (Ludvig, R. 2008).

Vuonna 1973 Gijs Bakker vei käsitteellisen ja minimalistisen korun äärirajoilleen luomalla varjokorun. Hän puristi kultalangan kireästi mallin käden ympärille ja jälki, jonka lanka poistuttuaan jätti ihoon, oli varsinainen koru. Bakkeria kiinnosti enemmänkin korun vaikutus kehoon kuin koru itse.

4 KORUT TAIDE-ESINEINÄ

Rebecca Barton
Coalesce
2010

4.1 KORUTAIDE?

Korutaiteilijat lähestyvät korua samalla tavalla kuin muu taiteilijat omia taidemuotojaan. Lahden ammattikorkeakoulun Muotoilu- ja taideinstituutin vuosien 2005-2006 opinto-oppaassa Korutaiteen erikoistumisopintojen kohdalla korutaidetta kuvattiin nykytaiteen muotona, jossa etuliite koru kertoo, millä alueella tai minkä alueen kautta taiteilija haluaa osallistua yhteiseen taidekeskusteluun. Korutaide lähestyy korua taiteen näkökulmasta, jossa oleellista on taiteellinen ilmaisu. (www.lamk.fi/material/opsa0506mi_eo_korutaide.pdf)

Korutaiteen asema taidemaailmassa on edelleen kiistanalainen. Institutionaalisesti korutaidetta ei edelleenkään pidetä taiteenlajina samalla tavalla kuin maalaustaidetta tai kuvanveistoa. Merkityksellisimmät taidelaitokset, taiteen keräilijät ja kriitikot eivät ajattele korutaidetta taidemuotona eikä korutaide ole samalla tavalla esillä arvostetuimmissa taidemaailman julkaisuissa tai tapahtumissa. (Druitt English, H. & Dormer, P. 1995)

Korutaiteen tärkeimpiä pyrkimyksiä, kuten taiteen yleensä, on herättää keskustelua ja ravistaa vanhoja perinteitä. Korutaiteessa pyritään haastamaan ihmisten käsitys korusta ja sen funktiosta käyttämällä koruille epätavallisia materiaaleja, tekniikoita tai esimerkiksi kokoluokkaa. Näin ollen on siis mahdollista, että korutaideteos ei ole lainkaan puettavissa. Riittää, että korulla on kuvitteellinen paikka keholla tai se viittaa kehoon korunomaisella tavalla. Poistamalla koru vartalon yhteydestä korua tulkitaan eri tavalla etenkin, jos korun funktio ei ole itsestään selvä. Korun tulkintaympäristö laajenee kehosta sen fyysiseen ympäristöön.

Taidekorut toimivat myös vastakohtana kaupallisille massatuotetuille koruille. Taiteilijan ammattitaito korostuu sekä materiaalituntemuksen, käsityötaidon että taiteellisen näkemyksen kautta. (Meilach, D.Z. 2003; Druitt English, H. & Dormer, P. 1995) Taidekoruja ei siis tule lähestyä käytettävyyden tai puettavuuden kautta, vaan pyrkimällä ymmärtämään, mitä taiteilija on korulla halunnut viestiä.

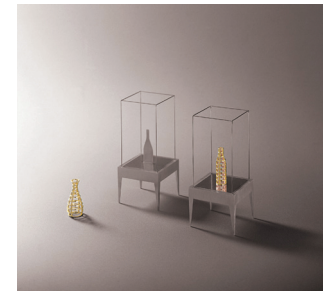
4.2 KORUTAIDE JA KEHO

Anna Kantanen sanoi opinnäytetyössään Koru kauneuden ja henkisyyden välittäjänä (2009): “Mielestäni koru on oikeassa funktiossaan, kun se on löytänyt tiensä ihmisen keholle. Kun korua ei enää käytetä, sen tehtävä on muuttunut joksikin muuksi. Korutaiteilija voi tehdä esineen, joka on nerokas tai häikäisevän kaunis, mutta jos sitä ei voi käyttää, voiko hän kutsua sitä koruksi?” Skeptikon mukaan mitä vain voi pitää taidekoruna ja pukea se päälle. Totta on, että mitä tahansa on mahdollista kiinnittää vartaloon. Kiinnitysmekanismien keksiminen ei edes ole kovin vaikeaa, sillä vartalossa ja sen peittävässä vaatteissa on mahdollisuuksia rajattomasti. Jos kaikki sitten on päälle puettavissa, mikä tekee jostain korun, jostain korutaidetta ja jostain roskaa?

Melkein mitä vain voi siis pukea päälle. Rajoituksia tuottavat koko, käytettävyys, mukavuus ja yhteiskunnalliset normit siitä, mikä on hyväksyttävää, ehkä jopa lainsäädäntö (ja terveystieteelliset). Kaikki päällepuettavat mielenilmaisut eivät kuitenkaan täytä korutaiteen määreitä. Shokeeraavat, pelkästään järkyttämisen vuoksi tehdyt performanssit kuuluvat usein esittävän tai valokuvataiteen puolelle. Toki korutaiteenkin yksi tärkeimmistä tavoitteista on herättää keskustelua, mutta korutaiteelle tuntuu olevan luonteenomaista tietty hienovaraisuus. Ted Notenin Meatbag on mielestäni hyvä esimerkki hienovaraisesti tehdystä järkyttämisestä ja yhteiskunnallisesta kritiikistä.

Meatbag
 Ted Noten
 Akryyliin valettu porsaankyljys, 18K kulta-nahkakahvat
www.tednoten.com/work/portfolio/meatbag

Chung, Yong-Jin: Still-life Vase & Showcase Box
 18Kgold, 925silver, steel wire/
 100x46x46, 10x34, 17x34mm / 2005
 lähde: <http://mcraft.kookmin.ac.kr/en/gallery.html>

Chung, Yong-Jin: Nostalgic Gate 18Kgold, 925silver /
 47x7x5, 50x50x5mm / 2003
 lähde: <http://mcraft.kookmin.ac.kr/en/gallery.html>

Etelä-Korean Kookmin yliopiston professori Yong-Jin Chung kertoi vierailijaluennollaan University of Kansasissa 9.2.2011, että hän jättää usein koruistaan kiinnitysmekanismin pois, koska kokee sen rajoittavana. Hän kokee teoksen huomioarvon tai sen, mihin hän haluaa korussa kiinnitettävän huomiota vähenevän, jos huomio ohjautuu kiinnitysmekanismiin ja ihminen käy miettimään, kuinka hän tämän pukisi ja miten se sopisi hänelle itselleen ja minkä vaatteiden kanssa sen laittaisi. Ihmisen oma persoona, "oma napa" tulee teoksen tulkinnan ja siitä nauttimisen tielle ja itse teos jää taka-alalle. Kuitenkin kiinnitysmekanismit olisi tarvittaessa helppo lisätä hänen teoksiinsa eli kyseessä on edelleen puettavissa oleva koru, vaikka kiinnitys puuttuukin.

5 KORUT KOTONA

Ihmisillä tuntuu olevan tarve laittaa korut esille paikkaan, josta he ne näkevät. Tyypillistä on tiputtaa ne yhteen kasaan pöydän tai lipaston päälle, ehkä lautaselle tai ripustaa ne roikkumaan naulakkoon. Osasyynä korujen esille asettamiseen on se, että haluaa niiden olevan helposti saatavilla ja nopeasti puettavissa. Koruja muistaa myös käyttää useammin, kun ne ovat näkyvillä. Toisaalta, jos koru on ollut niin vastustamaton, että ostokynnys on ylittynyt, on luonnollista haluta katsella sitä myös muulloin kuin päällä. Korun kantaja ei itse näe koruaan suhteessa omaan vartaloonsa. Hän kokee korun muiden reaktioina tai heijastuksina ikkunoissa, peileistä ja muista heijastavista pinnoista. Korusta ei pääasiallisesti itse pääse nauttimaan visuaalisesti sitä pidettäessä. Korua kannettaessa nauttii siitä vaikutuksesta, mikä korulla on muihin ihmisiin.

Anna Kantanen (2009) kirjoitti opinnäytetyönsä alkupuheessa, että korussa kiteytyy ihmisen ajatusmaailma. Ajatusmaailmaa ei samalla tavalla voi riisua pois kotiin tullessa kuin korun voi, joten miksi korun ei haluaisi kotonakin ilmentävän omaa persoonaansa.

kuva: Jaana Lamminluoto

Osana työtä halusin tutustua siihen, kuinka koruja säilytetään kotona. Käsityöblogeissa oli jo pari vuotta alkanut ilmestyä kuvia ja blogitekstejä, joissa korujen säilytykseen oli paneuduttu. Korut aseteltiin kauniisti esiin ja niitä haluttiin katsella muulloinkin kuin niitä pidettäessä. Pyysin oman blogini lukijoita:

“kuvaamaan sen läjän, naulakon, laatikon, lautasen, henkarin tai muun luovan ratkaisun, missä korunne OIKEASTI viettävät aikaansa ja lähettämään kuvan minulle sähköpostilla”.

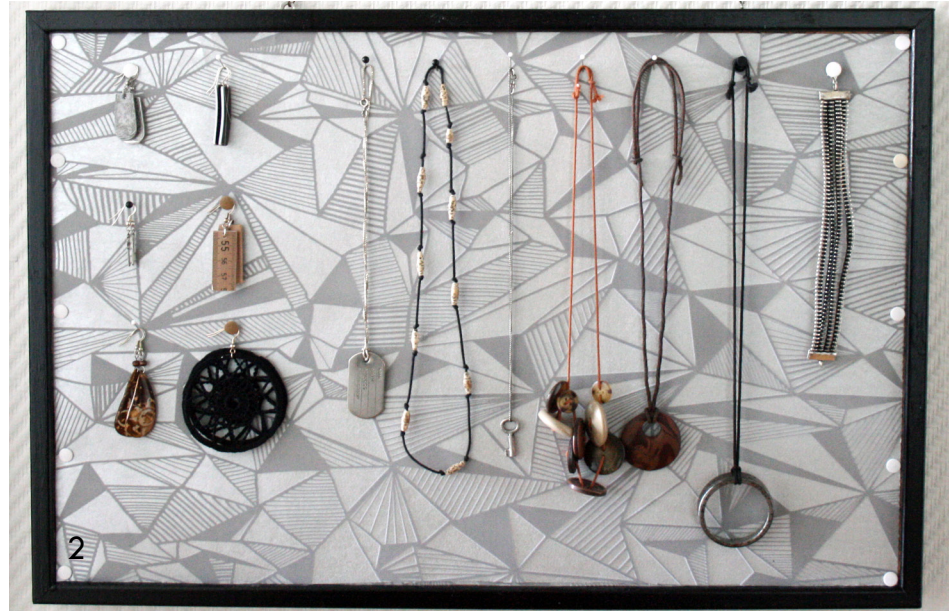
Sain kuvia yhteensä 14 ihmiseltä. Osa lähetti vain

5.1 MINNE NE OIKEIN MENEVÄT?

yhden ja parhaimmilla kuvia tuli jopa kahdeksan. Kaikille oli yhteistä se, että koruja on yritetty järjestää helposti saataville. Osa on panostanut enemmän visuaaliseen ilmeeseen sitomalla koruasetelman ympäröivään sisustukseen ja etsinyt yksilöllisiä ratkaisuja. Tauluja 2, koukkuja ja naulakoita 7, astioita 8 ja erikoisempia ripustimia (lintuhäkki, virkattu pitsiliina, vanhat tikkaat) 3.

Kaulakorut halutaan selvästi asettaa roikkumaan. Korva- ja rannekorujen kohdalla löytyy enemmän haajontaa, sillä niitä on asetettu sekä roikkuvaan asentoon että astioihin.

5.2 ESTEETTISET ASETTELIJAT JA LÄJÄILIJÄT

Koruasetelmien mukaan säilyttäjät pystyi jakamaan kolmeen eri ryhmään: esteettisiin asettelijoihin, esteettisiin läjäilijöihin ja läjäilijöihin. Esteettisiä asettelijoita joukosta on 5, läjäilijöitä kaksi ja näiden kahden ryhmän välille asettuvia esteettisiä läjäilijöitä loput 7.

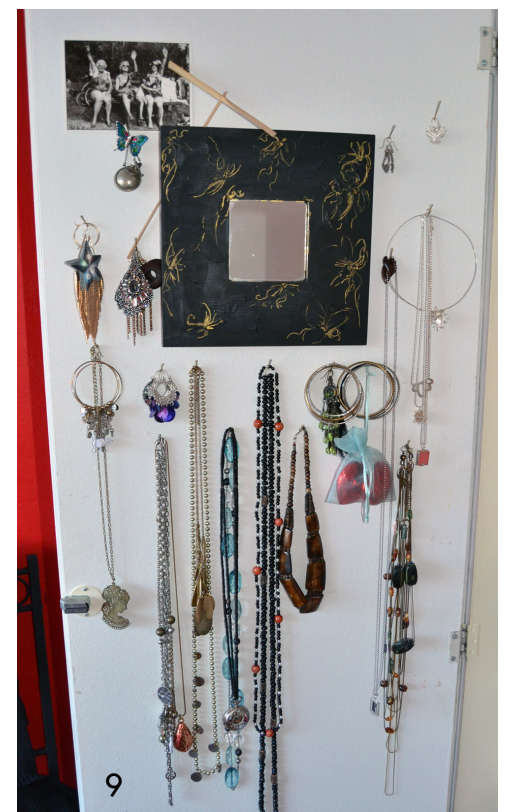
Esteettiset asettelijat pyrkivät koruasetelmissaan pitämään asetelman järjestyksessä ja joko luonnostaan karsivat koruja asetelmista tai ovat maltillisempia ostajia.

Läjäilijöillä on lähtenyt mopo käsistä: koruja tursuaa joka paikasta ja vaikka niille on järjestetty paikat, se on lähinnä massojen lajittelua pois tieltä -tyyliin.

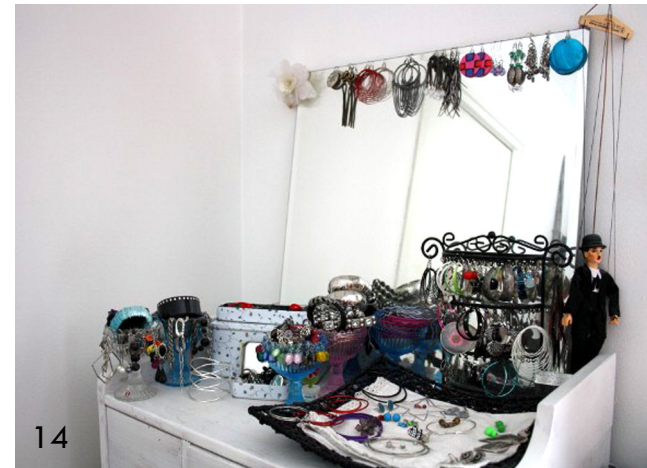
Esteettiset läjäilijät ovat aloittaneet koruasetelmiensa kanssa maltillisesti, mutta korujen hamstraus on sen verran vauhdikasta ja kaikki korut sen verran rakkaita, että alkuperäinen asetelma on pelkkä muisto vain.

Sama ihminen voi kuulua jokaiseen edellä mainittuun luokkaan. Esteettisen asettelijan erottaa muista kuitenkin se, että hänellä on asunnossaan yksi paikka, jonka hän pitää harkitusti järjestyksessä ja ajanhermolla siivoten rikkonaiset tai vanhat, käytöstä poistuneet korut pois.

1

2

3

4

5

5.3 KORUSÄILYTYS NYT

Tutkin internetistä ja sisustuslehdistä, minkälaisia ratkaisuja juuri nyt tuodaan esille korujen säilytyksen viimeisimpinä muotoilun helminä. Tämän hetken designratkaisut korujen säilytykseen ovat puhtaslinjaisia, melkein puritistisia ja soveltuvat parhaiten vain muutamien korujen esittämiseen. Vähemmän on enemmän -periaatetta tunnutaan edelleen ihannoivan.

Korutelineille on yhteistä oivaltavuus, jonkinasteinen leikkisyys ja pyrkimys esittää koru eri tavalla kuin perinteisessä rasiassa. Teline itsessään edustaa selkeästi tiettyä tyyliä ja asettaa siksi vaatimuksia myös korulle, joka siihen asetaan.

Avotakan tammikuun 2011 numerossa oli Laura Brotheruksen juttu ”Helyt esiin”, jossa esiteltiin toimituksen ideoimia tapoja käyttää koruja kodin koristeina. Jutussa esiteltiin kahdeksan keinoa lintuhäkistä lasikupuihin. Tyyliä kaikki olivat enemmän romanttisia kuin moderneja ja tuntuivat kuuluvan tämän ajan

[www.malinlundmark.com/
news.html](http://www.malinlundmark.com/news.html)

**“PEOPLE LIKE TO
COLLECT,
TO HANG THINGS,
TO PERSONALIZE
SPACES.”**

-Bernard M Wharton teoksessa Wallworks, 1992

romanttisen nostalgian trendiin. Innovatiivisin oli mielestäni seinään maalattu puunrunko, jonka “oksiin” oli taivutettu kaakaokoristeluun tarkoitettuja sapluunoja korujen laskutasoiksi.

On mielenkiintoista, että suurin osa markkinoilla olevista korusäilytysratkaisuista lukeutuu romanttiseen tyyliin tai “söpöilyyn”. Onko syy siihen se, että telineissä säilytettäviä koruja pidetään vähäarvoisina helyinä ja oletetaan, että arvokkaimmat korut säilötään niiden säilytykseen varta vasten suunniteltuihin rasioihin? Suunnitellaanko telineet nimenomaan halvoille nopean kierron koruille?

Kuten Bernard M. Wharton sanoi, ihmiset pitävät tavaroiden keräilemisestä ja niiden esille laittamisesta. Väite on helppo hyväksyä todeksi jo edellä esitettyjen keräämieni korusäilytyskuvienkin perusteella. Niistä käy hyvin ilmi, kuinka monet ovat käyttäneet koruja piristämään sisustustaan ja tuomaan siihen omaleimaisuutta erikoisilla ratkaisuilla ja persoonallisilla koruilla. Näin korut ovat persoonallisuuden jatke myös kotona.

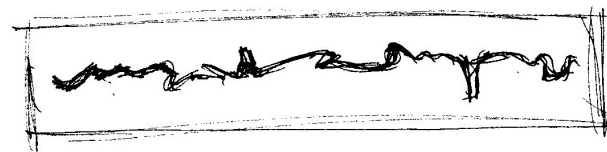
Kuva: Avotakka 1/2011, Johanna Kinnari

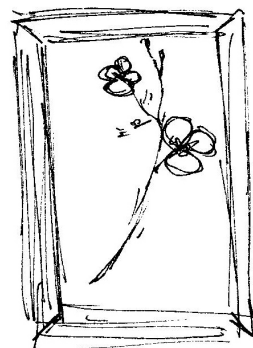
6 MUOTOILUPROSESSI

8.11.2010

tiipin
pendant?

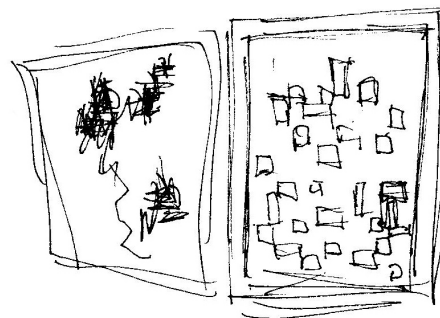
Wearable art

brooch,
necklace

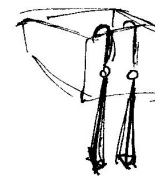
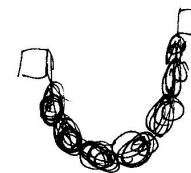
earrings etc.

hahloida, kuppaja

aukko pölyssä
daha seinässä

toiva?

koru piilodella

seinäreliefin spysyn oon
sisustusta / dnoletta

luin kerrin onthi, valamus kuydettesesi,
vapaa di ihailta vossa

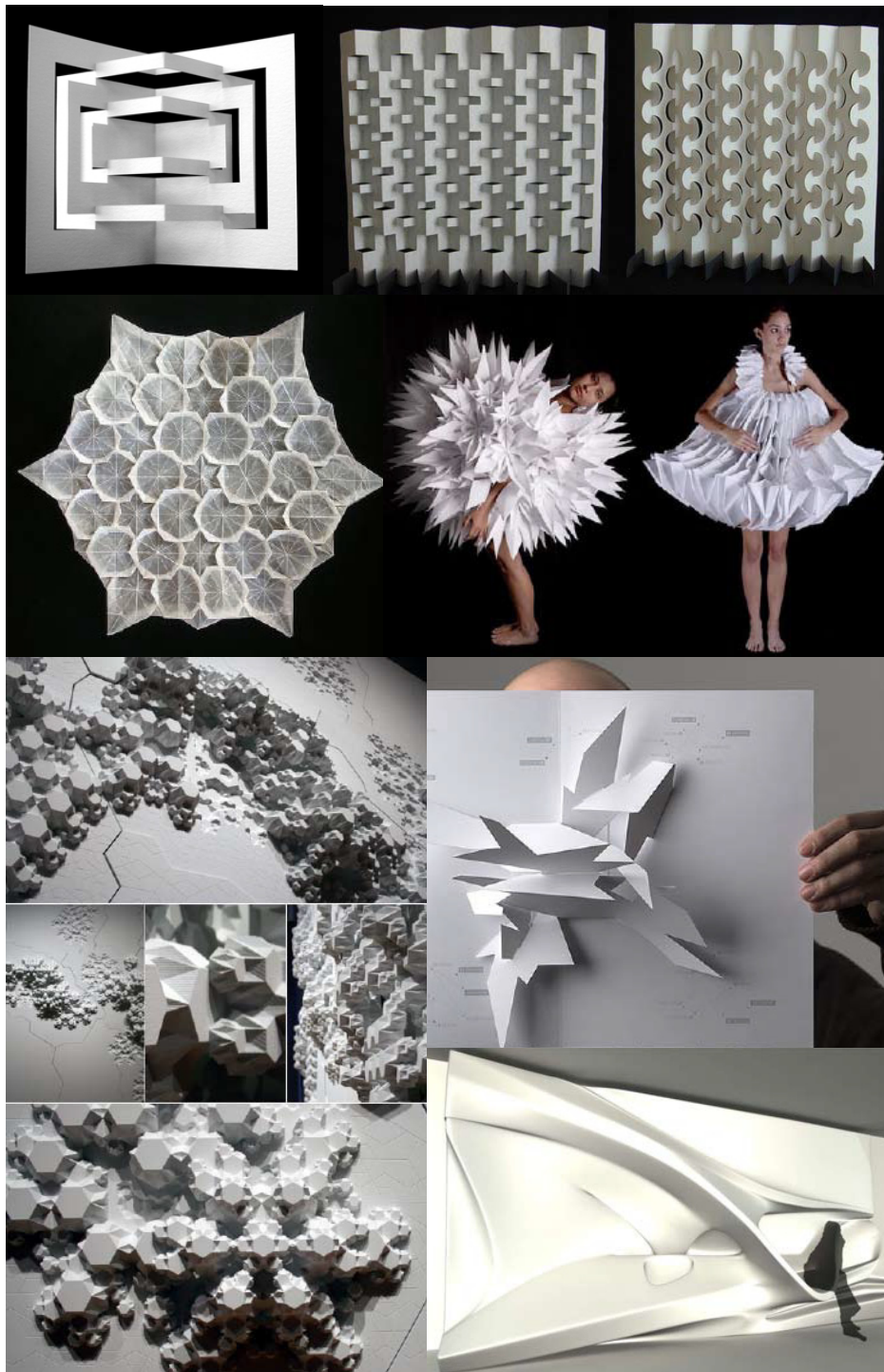
6.1 ALKU

Kiinnostukseni aiheeseen oli herännyt Lapponia Jewelry Oy:n koruja katsellessani työpaikallani. Korut ovat näyttävästi esillä vitriineissä ja herättävät vaikutelman pienoistaideteoksista. Björn Weckström itse on sanonut pitävänsä korujaan pienoisveistoksina, joille ihminen on taustana (www.lapponia.com/taiteilijat/bjorn_weckstrom).

Alussa Lapponian korujen vaikutus ajatusmaailmaani oli vahva. Minulle oli itsestään selvyyys, että tekisin kolmiulotteisen korun. Kuvittelin, että yksittäinen koru tulisi seisomaan jollain jalustalla kunnia-asemassa ja olisi siitä puettavissa päälle tarpeen tullen. Suunnitteleminen keskittyikin lähinnä pedestalin muodon pohdintaan. Seuraava vaihe oli ajatus siitä, että sen sijaan, että koru itse olisi yksittäinen veistos, se olisikin osa tai monta osaa veistosta, jotka saumattomasti sulautuisivat muotoon, mutta jotka olisi mahdollista irrottaa ja pukea päälle. Puettavat osat eivät saisi erottua koruiksi eikä niiden käyttötarkoituksen tulisi ilmetä ensi silmäyksellä. Tätä ajatusta pohdin ja kehitin pitkään.

Aiheseminaarissa koin ensimmäisen vahvan herätyksen. Essi Sikanen mainitsi sivulauseessa sanan seinäreliefi, joka yllättäen avasi uuden oven mielessäni ja sai aikaan valtavasti ideoita. Ajatus jalustasta ja pöydällä olevasta esineestä siirtyi seinälle. Vaikka en aiemmin ollut rajannut seinää pois, nyt rajasin kaikki horisontaalit tasot pois.

Leikittelin erilaisilla ajatuksilla seinälle ripustettavista kolmiulotteisista tauluista tai seinäreliefeistä, kohokuvista, joissa koru olisi olennainen osa teosta. Korun kiinnitysmekanismi olisi huomaamaton. Koru täydentäisi seinäreliefin muotoa tai kuvaa ja olisi siitä puettavissa päälle. Reliefin tulisi olla kuitenkin itsenäinen, tasapainoinen teos myös ilman koruosaa, joten korun merkitys teoksen yleisilmeeseen ei saisi olla liian suuri.

Suunnitteluseminaariin valmistautuessani jatkoin reliefiajatuk-
sen työstämistä. Tutkin kuvakollaasien keinoin erilaisia pintoja,
jotka oli mahdollista tulkita myös kohokuvina. Löysin nopeasti
origami- ja paperiveistosmaailman ja ne tuntuivat välittömästi
mielenkiintoisilta. Kuvakollaaseihin valitsemisani kuvissa oli
voimakasta säännöllisyyttä, rytmiä, toistoa, vahvaa geomet-
riaa ja selkeyttä. Värimaailma oli yhtenevän mustavalkoinen.
Väristä tai oikeammin sen puutteesta tuli jo tässä vaiheessa
tärkeä osa työtäni. Värin puute tuntui korostavan muotojen an-
karuutta ja tiukkoja linjoja. Valkoinen tuntui puhtaalta ja sel-
keältä, vaaralliselta ja ylelliseltä. Jokaisella on kokemusta siitä,
miten vaikea on pitää valkoisia esineitä puhtaina.

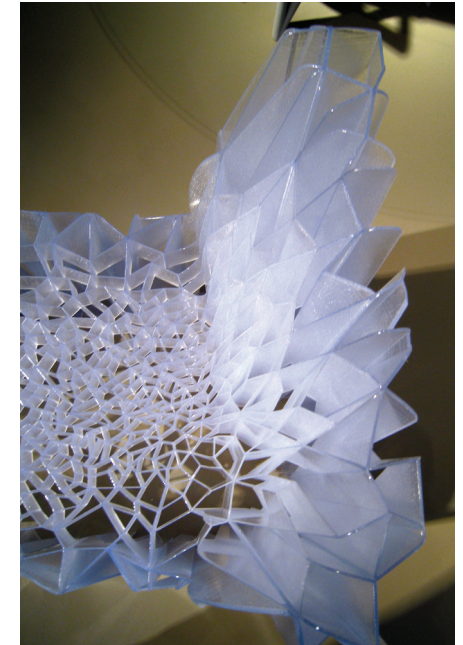
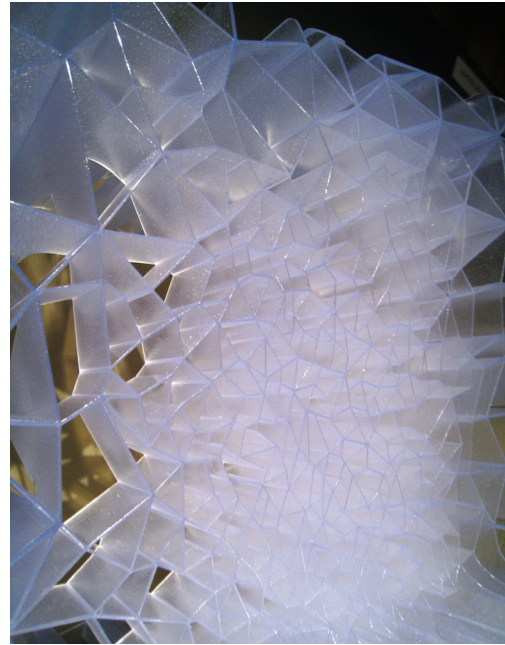
Kollaaseissa löytyville pintarakenteille oli kaikille yhteistä se,
että ne koostuivat osista, joista yhden tai useamman pystyisi pois-
tamaan kokonaisuudesta. Osan poistaminen loisi tasomaisten
rakenteiden pinnan rytmiin virheen, joka oikein asemoituna saisi

aikaan mielenkiintoisen epätasapainon. Vapaaomissa muodoissa yksittäisen osan poistamista ei huomaisi ja rakenteessa säilyisi kokonaisuuden vaikutelma.

Luokkamme lähti välittömästi suunnitteluseminaarin jälkeen viemään New Yorkiin järjestämääme Hetkinen! Tuokioita ajassa -koru- ja esinenäyttelyn, joka oli ensin ollut loka-marraskuussa esillä Lahdessa. Ideoiden jatko- luonnosteluun tuli siten pakollista taukoa. Matka tuli osaltani mitä parhaimpaan kohtaan. Vierailimme New Yorkissa useissa nähtävyyksissä ja taidemuseoissa, joista Rockefeller Center ja Museum of Art and Design (MAD) herättivät uusia ideoita opinnäytetyöhön.

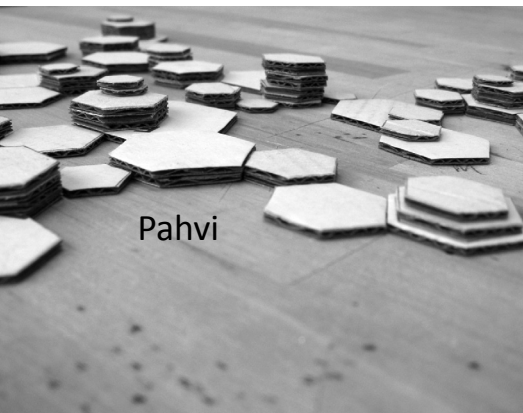
Koin suoranaisten valaistuksen nähtyäni peräkkäisinä päivinä Rockefeller Centerin näköalatasanteen vuorikideseinän ja Patrick Jouin Solid C1 -tuolin vuodelta

2004 MADissa. Kyseinen tuoli on tulostettu epoksihartsilla suoraan CAD-mallinnuksesta. Ihastuin tuolissa sen kidemäiseen rakenteeseen, joka yhdistyi välittömästi mielessäni Rockefeller Centerin vuorikiteisiin. Tuolista inspiroituneena halusin seuraavaksi luoda seinäreliefin, jossa solumaisesta kiderakenteesta syöksyisi ulos vuorikiteitä, joista osa olisi irrotettavissa koruiksi. Käsittelemättömien vuorikide-kiteiden käyttäminen koruissa oli kiehtonut minua jo aiemmin syksyllä ja toivoin pystyväni kehittämään uusia tapoja kiinnittää kiteitä luonnollisesti koruihin, jotka olisivat käyttökelpoisia kiteen massasta huolimatta.

Jouduin jättämään idean hautumaan pidemmäksi aikaa, sillä työskentelyä haittasi joululoman lisäksi valmistautuminen lähtöön Kansasiin. Tammikuun puolessa välissä siirryin University of Kansasiin Lawrenceen, Yhdysvaltoihin jatkamaan opinnäytetyötäni kolmeksi kuukaudeksi.

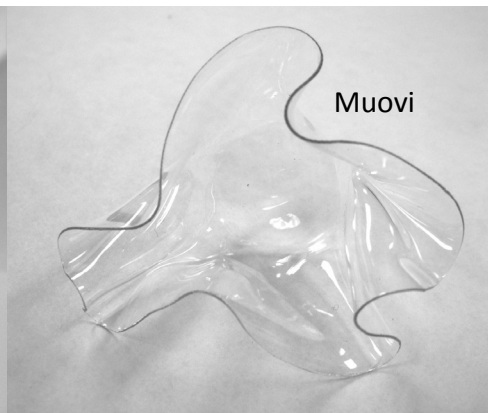

Pahvi

Paperi

Muovi

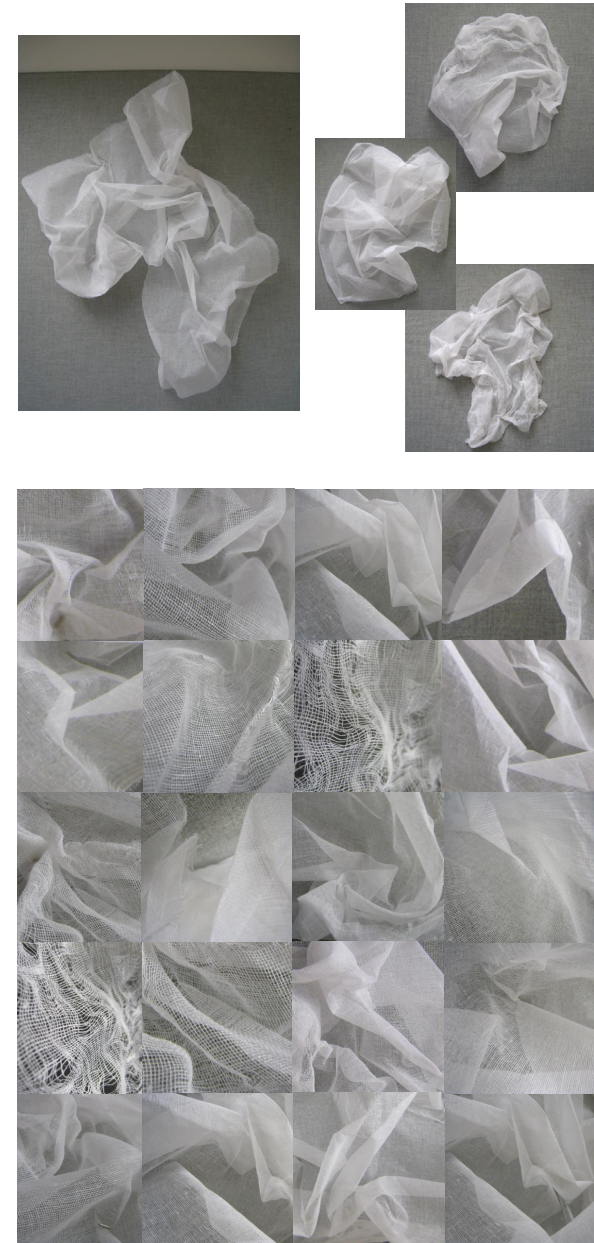
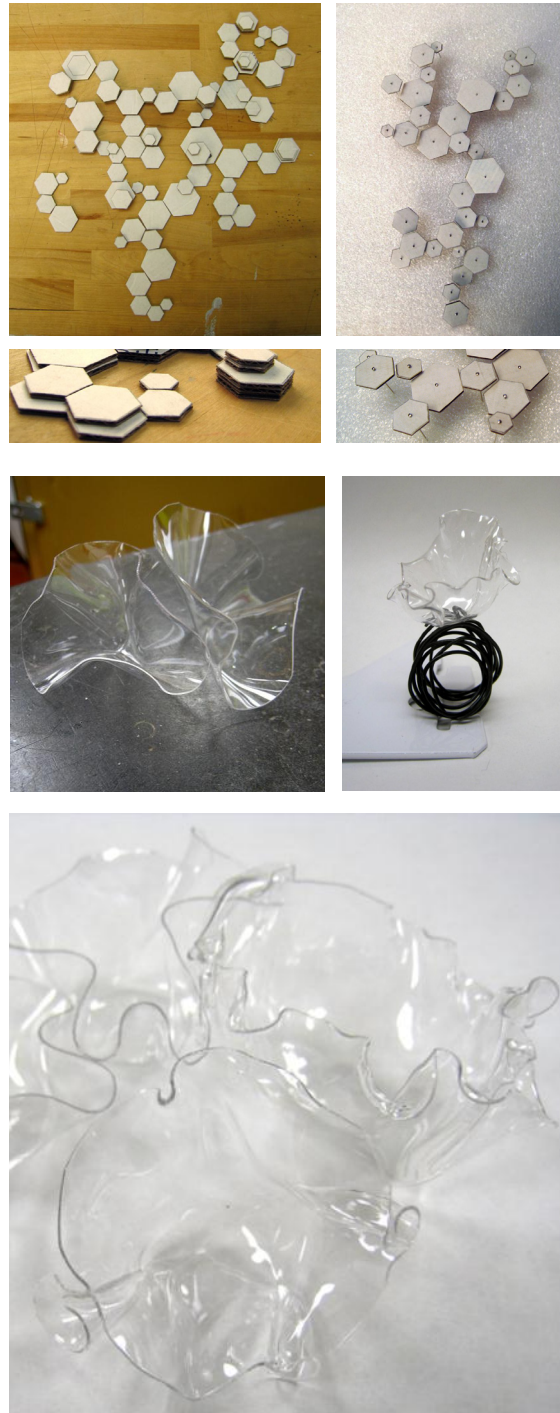
Kangas: tarlatan

6.2 MUODON HAKUA MATERIAALIKOKEILUJEN KAUTTA

Selvittyäni mantereen vaihdoksesta palasin ajatukseen kennomaisesta seinäreliefistä. New Yorkissa saadun idean suora toteuttaminen ei tuntunut hyvältä, vaan koin sen liian epävalmiiksi. Päätin lähteä etsimään seinäreliefille muotoa ja rakennetta materiaalikokeilujen kautta. Tavoitteena oli löytää kolmiulotteinen rakenne, josta pystyisi erottamaan osia ja piilottamaan siihen uusia. Origamimaailman geometria ja ajatus raikkaasta toistettavasta muodosta olivat tärkeitä suuntalinjoja. En tässä vaiheessa täysin hylännyt vuorikide-/kennoajatusta, vaan päätin kuljettaa sitä vielä mukana takaraivossa, jos esimerkiksi kennon rakennusmateriaalin valintaan löytyisi odottamatta hyvä ratkaisu.

Aloitin origamimaailman innoittamana ja puhtaasti paperin helpon saatavuuden takia kokeilut paperilla. Lainasin kirjastosta useampia origami- ja paperiveistoskirjoja ja lähdin tekemään taittelun ja leikkausten yksinkertaisimpia harjoituksia. Hyvin pian unohdin ohjeet ja muokkasin paperia vapaasti etsien mielenkiintoisia kolmiulotteisia muotoja. Tein erilaisia harjoituksia saadakseni uusia muotoja esille. Välillä keskityin monta tuntia yhden kappaleen taitteluun ja välillä tein intensiivisiä nopeita skissailuharjoituksia, joissa piti esimerkiksi tehdä 50 erilaista muotoa 30 minuutissa. Silppua tuli paljon.

Paperin työstön alkaessa tympiä siirryin testaamaan pahvia ja tarlatan-kangasta. Pahvin kanssa ohjau-
duin leikkaamaan paljon erikokoisia kuusikulmioita, joita järjestelin erilaisiin pinoihin ja pinoja ryhmiin. Kolmiulotteisten muotojen rakentaminen loveamalla ei toiminut lainkaan, joten jätin sen sikseen heti ensimmäisten testien jälkeen.

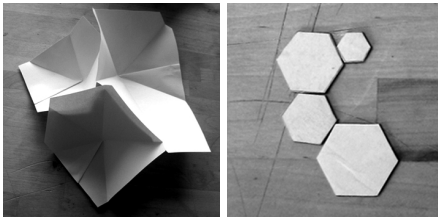

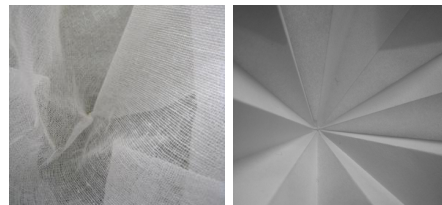
Tarlatan-kangas on kovetettua harsomaista kangasta ja siksi pitää muotonsa paremmin ja taipuu tiukemille taitoksille kuin pehmeä kangas. Ensin koetin taitella kangasta kuin paperia origamitekniikoilla, mutta vaikka taitokset jäivät näkyviin, muoto ei pysynyt tyydyttävän tiukkana. Seuraavaksi neulasin kangasta eri tavoin vapaisiin muotoihin seinälle ja yritin löytää suurempaa hahmoa tai kiinnostavaa suuntaa. Tein erilaisia harjoituksia, joissa jokaisen kuvatun muodon jälkeen sain siirtää esimerkiksi vain kolmea neulaa ja silti kankaan piti päätyä erinäköiseen asentoon. Pian huomasin, ettei suuria linjoja löytynyt tällä tekniikalla, vaan kaikkein kiinnostavinta oli pienet laskoskohdat. Päätin kuvata niitä ja etsiä niistä toistettavia muotoyksiköjä.

Neljäntenä materiaalina lähdin testaamaan ohutta muovilevyä. Leikkasin levystä vapaita muotoja saksilla ja muokkasin niitä kuumailmapuhaltimen lämmön avulla. Kaikista testaamistani materiaaleista tämä tuotti suoraan jännittäviä muotoja, jotka sellaisinaan olisivat käyttökelpoisia rakennusosia reliefiin. Muoviin tarkemmin tutustuessani huomasin sen olevan akryylin sijaan PETG-muovia, jonka lämpömuovautuvuus on erinomainen. Tässä vaiheessa tein yhteenvedon materiaalikokeiluista ja katsoin, mitä ne olivat antaneet minulle suhteessa tavoitteisiin.

Yksittäiset elementit

Pinnat

Kokeiluista löytyi kaksi selkeää ryhmää: yksittäiset elementit ja pinnat. Näistä yksittäiset elementit puhuttelivat minua enemmän ja koin siksi tärkeäksi valita ne lähtökohdaksi reliefin rakentamisessa. Koin, että yksittäisten elementtien kautta pystyisin paremmin rakentamaan kokonaisuuden ja syyn kokonaisuuden olemassaololle. Samalla päätin keskittää materiaalikokeiluni pelkästään muoviin ja käyttää muovia lopputuotteen osana.

6.3 PETG:N TEKNISET OMINAISUUDET

Kokeilujen perusteella työn päämateriaaliksi valikoitui PETG-muovi. PETG eli glykolimuunneltu polyeteenitereftalaatti (polyethylene terephthalate copolymer) on kirkas amorfinen kestopuovi, joka on muunnos yleisesti muun muassa juomapulloissa käytetystä PET-muovista eli polyeteenitereftalaatista. PETG:n sulamispiste on alempi kuin PET:n, mikä tekee siitä helposti lämpömuokattavan. Muovauslämpötila on 120°C – 160°C, käyttölämpötila -40°C – 65°C. PETG toistaa muottia käytettäessä muotin yksityiskohdat erinomaisesti. Materiaali on sitkeää ja kestää iskuja hyvin.

Kirkkaan PETG:n valonläpäisykyky on lähes sama kuin akryylin, noin 90%. Muovia on tilattavissa myös värillisenä. Kylmätaitoiset pysyvät kirkkaina ja säröttöminä. Pinnan naarmut on mahdollista tasoittaa kuumailmapuhaltimella. Sitä voidaan liimata metyleenikloridia tai metyylietyyliketonia (MEK) sisältävillä liuotinliimoilla. PETG:n peruslaatu ei sovellu pitkäaikaiseen ulkokäyttöön, mutta saatavana on myös UV-suojattu laatu. PETG:tä käytetään laajasti elintarviketeollisuudessa pakkausmateriaalina. Materiaali täyttää FDA:n (USA), BGA:n (Saksa) sekä EU-direktiivien asettamat vaatimukset. Se kestää hyvin kemikaaleja ja useimpia puhdistusaineita.

Lähteet:

www.usplastic.com/catalog/item.aspx?sku=50092&catid=704

www.vink.com/TUOTTEET/Tuoteluettelo/PETP

en.wikipedia.org/wiki/Polyethylene_terephthalate

www.theonestopplasticshop.co.uk/petg-sheet-c-176.html

www.wanshijie.com/en/product3.asp?id=977

6.4 OMAT KOKEMUKSET PETG:STÄ MATERIAALINA

Löysin ohuita kirkkaita muovilevyjä University of Kansasin kampuksen kirjakaupan taidetarvikeosastolta. Ne olivat arkkitehdeille tarkoitettujen pienoismallimateriaalien yhteydessä. Luulin ostavani perusakryyliä, mikä osoittautui vääräksi oletukseksi välittömästi, kun ensimmäisen kerran lähdin testaamaan sen muokkausta. Muovi oli heti alkuun hyvin sitkeän ja taipuisan oloista. Sitä pystyi leikkaamaan saksilla ilman säröilyä ja se taipui mukavasti sormissa. Opintojen toisen vuoden muovikurssin perusteella tiesin, että muoveja on mahdollista muokata lämmöllä, joten lainasin kurssitoiveriltani kuumailmapuhaltimen ja aloitin testaamisen.

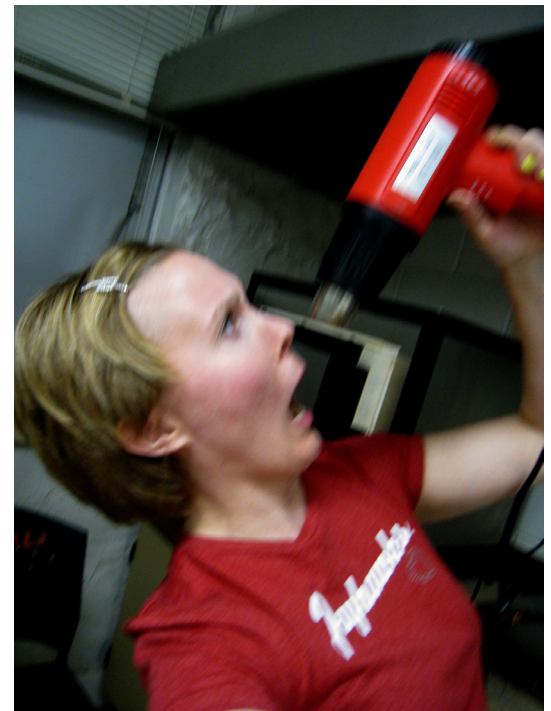
Leikkasin aluksi pyöreähköjä kiekkoja ja hain sopivaa lämpötilaa kuumailmapuhaltimen asteikosta. Toimivin asetus oli matala puhallusteho, mutta lähes täysi kuumuusaste. Puhaltimesta puuttui asteikko, joten en saanut selville tarkkoja lämpöastelukuja. Kiekkoa kuumennettaessa se lähti taipumaan aina toiselle puolelle: levyssä oli siis selvästi ylä- ja alapuolet. Kiekko piti pyöreähkön muotonsa, mutta tahtoi vetäytyä rullalle ennen kuin pehmeni niin paljon, että rentoutui tasoa vasten. Tällöin muovi oli jo niin kuumaa, että se poltti sormet. PETG ei kuplinut samalla tavalla kuin akryyli ylikuumennettaessa, vaan muuttui tahmeaksi sulaksi levyksi.

Kuumennusharjoituksissa löytyi lämpötilaväli, jossa muovi oli muokattavissa ennen kuin se meni liian pehmeäksi. Taivutin ensin muotoja kaappien ovenkahvoja vasten, jonka jälkeen testasin erilaisia muotteja. Asetin kiekkoja kappaleiden päälle ja kuumailmapuhaltimella kuumentamalla sain muovin taipumaan niiden ylle. Levyn ylä- ja alapuolta vaihtelemalla muovi taipui eri tavalla ja antoi erilaisia kaaria reunoihin. Tässä vaiheessa huomasin, että muovi toisti kaikki jäljet, mitä muotissa oli. Muodon lisäksi myös kaikki pintojen erot näkyivät. Huomattavaa oli, että jos muovi kuumennettaessa laskeutui muotin pintaan kiinni, kosketuspintaan jäi jälki, joka erottui sileästä pinnasta. Kokeilin, toistaisiko muovi kirjainpunseleilla metalliin lyötyä tekstiä, mutta jälki ei harmikseni toistunut.

Muovimuotoja katsellessani heräsi ajatus muovin osittaisesti päällystämisestä lehtihopealla. Testasin erilaisia liimoja pikaliimoista kaksikomponenttiliimoihin ja puuliimasta muoville tarkoitettuihin liimauskemikaaleihin saamatta haluamaani lopputulosta. Ongelmaksi osoittautui materiaalin läpinäkyvyys. Jos liima suostui tarttumaan sekä muoviin että lehtihopeaan, se näkyi muovin läpi lehtihopeapinnan alapuolelta. Lisäksi liiman levittäminen oli hyvin haasteellista, sillä jokainen pieni pisara jäi näkymään kirkkaaseen muoviin. Koska liimaaminen ei toiminut, kokeilin myös lehtihopean laminoimista kahden ohuen muovilevyn väliin. Levyjä ankarasti kuumentamalla ne sai tarttumaan toisiinsa, mutta nyt lehtihopeakohtiin ilmestyi pieniä ilmakuplia. Ilmeisesti metalli kuumentui muovin sisällä nopeammin kuin muovi ja aiheutti kuplimista, jota yksinkertaisessa levyssä ei saanut aikaan. Joka tapauksessa jälki oli epäsiistiä ja jouduin hylkäämään ajatuksen lehtihopeasta.

Seuraavaksi kiinnitin huomioni muovin reunaan. Olin jo ensimmäisten muototestien myötä huomannut muovin reunassa tapahtuvan kauniin valoilmion. Valo heijastui muovin sisällä niin, että tietyissä kulmissa reuna hohotti valkoisen hopeisena. Tähän asti olin leikannut kappaleet levystä saksilla, mutta nyt huomasin saksien jättävän reunan keskelle purseen. Saksien terävyydellä ei ollut merkitystä, vaan purse ilmestyi terävyydestä huolimatta. Veitsellä muovilevystä oli mahdotonta leikata pyöreitä muotoja, sillä muovi oli niin sitkeää, että veitsi liikkui siinä hyvin tahmeasti ja syöksähdellen aina kitkan helpottaessa hetkellisesti. Palasin saksin leikkaukseen ja etsin keinoja siistiä reuna muuten. Kuumentaminen kiillotti reunan kauniisti, mutta se myös pyöristi sen niin, että haluamani valoilmiä katosi. Viilaaminen sekä hiekkapaperilla ja kumilaikalla hiominen jätti aina mattamaisen pinnan riippumatta siitä, miten hienoa karheutta käytti. Mattapinnan kiillottaminen lämmöllä, kiilloituslaikalla tai -tahnalla ei palauttanut valoreunaa. Kiillotusterä tasoitti saksien purseen, mutta teki reunaan uuden. Parhaimman tuloksen sai, kun saksilla leikattua reunaa vuoli hyvin terävällä

veitsellä. Tässä ongelmaksi tuli jälleen materiaalin sitkeys, mikä vaikeutti veitsen terän hallintaa ja aiheutti reunaan fasettimaisia jälkiä. Valoreunan ongelma ratkesi lopulta vasta, kun siirryin kokeiluissa testaamaan pienten kiekkojen muovaamista. Tarvitsin pieniä kiekkoja niin monia, että kyllästyin niiden leikkaamiseen käsin ja hain avuksi pyöreän levyleikkurin. Yllättäen levyleikkurin jäljiltä reunasta tuli täydellinen: tasainen, ei purseita ja valoefekti säilyi. Leikkurin suurimman reiän koko oli halkaisijaltaan yhden tuuman eli noin 2,5 cm. Lopujen lopuksi päädyin käyttämään vain leikkurilla leikattuja kiekkoja työssäni reunan kiillotuksen vaikeuksien vuoksi.

6.5 SUURI HÄMMENNYŚ

Materiaalin löytyminen oli kiva asia, mutta ei ratkaissut muotokysymystä. Jouduin koko työn aikana vähän väliä palaamaan alkuun ja miettimään, mikä olikaan se muotoilutehtävä, jonka olin itselleni asettanut. Seinäreliefi oli päällimmäinen ratkaisu tähän seinälle asetettavaan teokseen, josta korut olisi otettavissa pois ja puettavissa päälle. Reliefin muoto ei vain millään lähtenyt avautumaan minulle. Etsin muotoa materiaalin kautta, muovikappaleita massoittelemalla ja järjestelemällä. Etsin syytä ja tarkoitusta teokselle ja mietin, mitä haluan sillä ilmaista.

Tässä vaiheessa keskustelin paljon ohjaajieni Jon Havenerin, Gina Westergardin ja Lin Stanioniksen kanssa ja yritin löytää teokselle syitä ja muotoja. Tutustuin laajasti ohjaajien suosittelemien eri taiteilijoiden tuotantoihin ja yritin katsoa niitä omasta näkökulmastani. Mietin omaa taiteellista ilmaisuani ja mitä se on, mikä minua kiinnostaa tai mikä minuun on vaikuttanut.

Yksi ongelmista oli se, että näin niin paljon eri mahdollisuuksia korun ”piilottamiseen” taideteokseen, että olin hukkuu niihin. Kaikki tuntui mahdolliselta eikä mikään varsinaisesti paremmalta kuin muut ratkaisut eikä mikään puhutellut erityisesti minua tai tuntunut minulle ominaiselta.

Tunnistin muovista esiinnousevat kuppimaiset aaltoilevat muodot samanlaisiksi kuin mitä olin jo kaksi vuotta aiemmin löytänyt ja painin sen kanssa, voisinko tai onko minun sallittua käyttää ”samaa” muotoa jälleen opinnäytetyössäni. Eikö minun kuuluisi keksiä

DALE CHIHULY
HONEYSUCKLE BLUE SEAFORM
SET WITH YELLOW LIP WRAPS, 1990
7 x 30 x 27
www.chihuly.com/seaform-set_detail.aspx

UNELMA PIONISTA
2008

jotain uutta, kehittyä eteenpäin? Erään ohjauskerran yhteydessä esittelin Gina Westergardille portfoliotani ja aiempia töitäni. Hän koki yhtäläisyyden minun ja Dale Chihuly'n töiden muodoissa ja käski tutustua Chihuly'n tuotantoon. Chihuly on tunnettu lasitaitelija, jonka töitä on yli 200 museon kokoelmassa, yksi myös University of Kansasin kampuksella Spencer Museum of Art'ssa. Chihuly'n työt olivat mielestäni upeita. Hänen Seaforms-sarjan muodoistaan löytyi yhtymäkohtia hopeakoruihini, minkä jostain syystä koin oikeutukseksi jatkaa minulle jo tuttujen muotojen työstämistä myös opinnäytetyössäni.

Massa-ajattelu hallitsi edelleen ideointiani. Olin kiinni ajatuksessa, että yksittäisiä pienempiä kappaleita, joiden muotoa varioidaan orgaanisen solukko- tai kiderakenteen osina, tulee olla paljon ja niiden tulee yhdessä muodostaa kokonaisuus. Omaa ilmaisua pohtiessani palasin jälleen minulle tuttuun muutoksen teemaan katoamisen, elämän ja kuoleman kautta. Hain reliefille muotoa, jolla olisi seinällä selkeä suunta ja joka kuvastaisi elämän katoamista kuoleman pyörteeseen. Tai toisin päin, riippuen katsojan tulkinnasta.

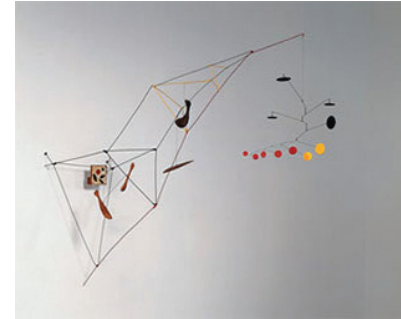
Tein luonnoksia niin piirtäen kuin erilaisilla materiaaleillakin. Järjestelin muovipaloja ryhmiin ja nostin ryhmiä kolmiulotteisemmiksi kokonaisuuksiksi. Tässä vaiheessa olin materiaalitesteissä todennut, että muovin lehtihopeoiminen ei tulisi onnistumaan, mikä osaltaan esti muutoksen ilmaisun haluamallani tavalla. Olisin halunnut muovin muuttuvan vähitellen metalliksi, mutta se ei tuntunut onnistuvan millään. Angsti alkoi olla aika kova.

Jon Havener oli aiemmin suositellut minulle muun muassa Alexander Calderin töihin tutustumista ja jälleen seinään törmättyäni suuntasin kirjastoon. Alexander Calder oli yhdysvaltalainen kuvanveistäjä, joka tunnetaan liikkuvan veistoksen keksijänä. Calderin tuotantoon kuuluu myös seinäveistoksia, joista Constellation noin vuodelta 1943 tuotti jälleen ahaa-elämyksen. Veistoksen jokainen puuhahmo on oma pienoisteistöksensä, joka voisi toimia

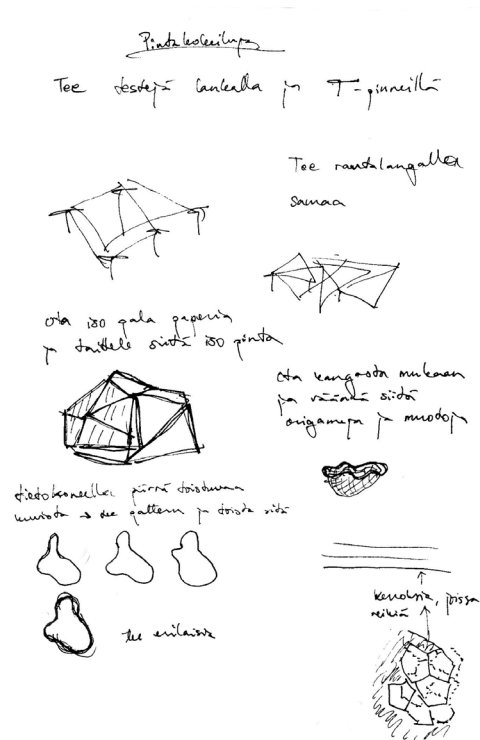

Alexander Calder: Constellation,
c. 1943
Wood and wire
27" x 40"
Private Collection
A00243
[calder.org/work/category/
wallsculpture/10](http://calder.org/work/category/wallsculpture/10)

Alexander Calder:
Tower with Painting, 1951
Wire, wood, sheet metal,
paint, and oil on canvas
mounted on wood
40" x 60" x 16"
Private Collection,
San Francisco A03128
[calder.org/work/catego-
ry/wallsculpture/10](http://calder.org/work/category/wallsculpture/10)

myös yksin kokonaisuudesta irrallaan. Hahmot muodostavat kuitenkin mielenkiintoisen kokonaisuuden niitä yhdistävien linjojen ansiosta. Tower with Painting -teoksessa taas korostui seinästä irtaantuminen ja kuinka metallilangat tuntuvat olevan piirrettyjä avaruudellisia viivoja.

Calderin työt saivat minut pohtimaan kevyempiä kokonaisuuksia kuin yhtenäinen massa tai tiivis rakenne. Aloin yhtäkkiä nähdä mahdollisuuksia kaikkialla, mutta tällä kertaa positiivisella tavalla. Tunnistin pitäneeni kiinni alkuperäisestä ajatuksesta enkä olleen valmis luopumaan rakkaasta kennomaisesta origami-ideastani. Jossain vaiheessa työssä tulee aina se hetki, jolloin on hyväksyttävä muutos, joka alkuperäiseen ideaan on tullut ja luotettava prosessiin, joka on johtanut uuteen ideaan.

6.6 TAITEESTA MUOTOILUUN

Maaliskuu, Spring break: matka Chicagoon. The Bean. Renzo Pianon suunnittelema moderni siipi Art Institute of Chicagoon - tuntui kuin olisi tullut kotiin. Selkeää, valoisaa, kaunista, rauhallista. Nämä seurasivat takaisin Lawrenceen kotiin ja seuraavaa seminaariesitystä hahmotellessani sain vihdoin varmuuden siitä, mihin suuntaan minun pitää työni viedä.

Ymmärsin vihdoin eron, mikä Lahden Muotoiluinstituutin ja University of Kansasin opetuksen suunnassa on. Lahti on selkeästi muotoilukoulu, kun taas Kansasissa painotetaan omaa taiteellista ilmaisua. Olin vaihtoni aikana yrittänyt muuttaa opitut ajattelutapani Kansasin suuntaan ja taistelin taiteellisen itseilmaisun kanssa. Vasta pieni etäisyys kouluun, opinnäytetyöhön ja ohjaukseen saivat minut ymmärtämään tilanteen. Huomio oli myös helpottava, sillä se selitti, miksi olin ollut pitkään niin hukassa ja pyörinyt suunnitelmini ympyrää. Tunnistin nyt, että koulutuksemme Lahdessa on muokannut meistä muotoilijoita, jotka suunnittelevat kaupallisia tuotteita ja ottavat käyttäjän huomioon. Lisäksi pohjoismaalainen pelkistetty muotokieli kuuluu oleellisena osana sielunmaisemaani ja siihen, mitä hallitsen. Se oli melkein jo unohtunut, kun olin upponnut amerikkalaisen taiteen runsauteen ja melkein alkanut pitää sitä normina ja tavoittelemisen arvoisena. Niinpä päätin jälleen palata alkuun ja määrittää ensimmäisenä kohderyhmän, jolle suunnittelisin tuotteen.

Yllä: Anish Kapoorin suunnittelema Cloud Gate, lempinimeltään "The Bean"
Chicago, Yhdysvallat

Oikealla: Art Institute of Chicago, Renzo Pianon suunnittelema lisäsiipi
Chicago, Yhdysvallat

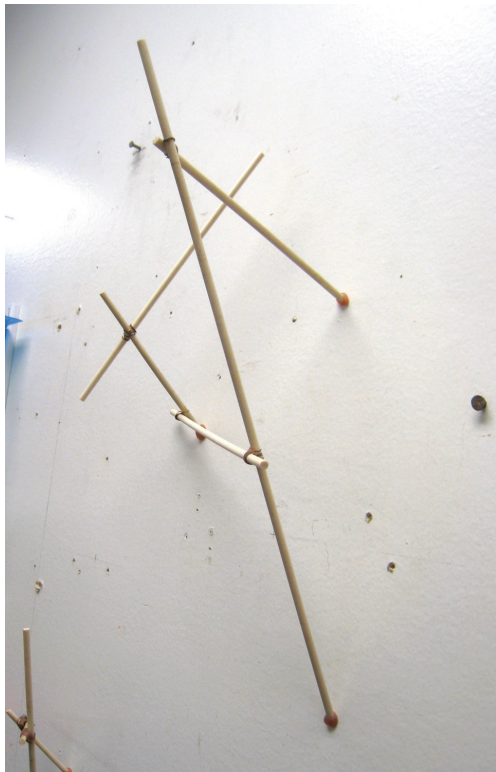
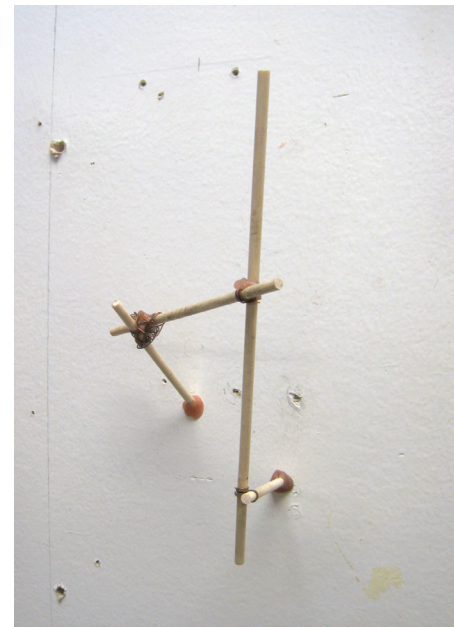
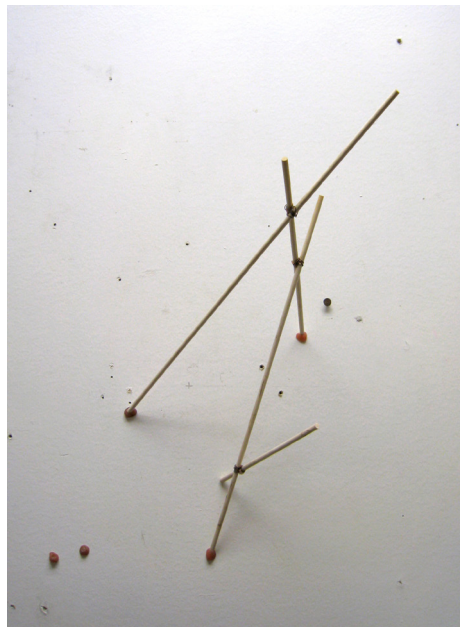
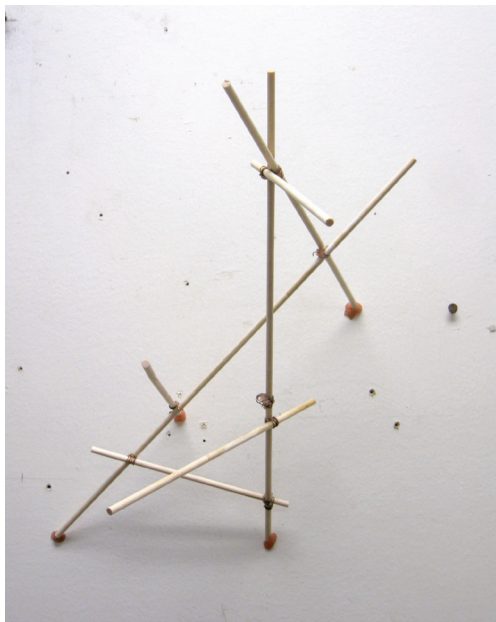
Rento ja nuorekas uransa alussa oleva kaupunkilaispariskunta, joka seuraa aikaansa ja pitää huolen itsestään. He käyvät usein ulkona, osaavat nautiskella elämästä, ostavat enemmän laatua kuin määrää, ovat kerskakulutusta vastaan ja tiedostavat toimintojensa ympäristövaikutukset.

6.7 KOHDERYHMÄ

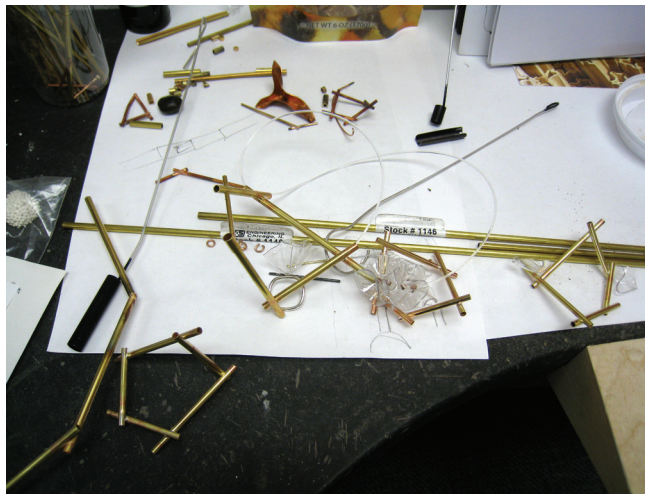

6.8 TIKUTUSTA

Tästä eteenpäin työ eteni vauhdilla. Taiteilijoihin tutustuminen oli ollut avuliasta, sillä kun kohderyhmän määrittämisen jälkeen katsoin tekemiäni kokeiluja uusin silmin, mieleeni muistui Alexander Calderin seinäveistokset ja tikkumaiset kokoelmat taiteilijalta, jonka teoksen olen jossakin nopeasti nähnyt, mutta jonka nimen olen täysin unohtanut. Kohderyhmän mielikuvakartta toimi samalla tietyllä tavalla inspiraatiokollaasina jatkosuunnitelmia tehdessä. Lopultakin kaikki tekemäni rajaukset, valinnat, tavoitteet ja tunnelmakartat loksahdivat yhteen. Se, mistä alussa lähdettiin, tulikin loppuvaiheessa hyvin lähelle.

Siirryin ajattelemaan työtäni seinäinstallaationa reliefin sijaan, mikä kieli tavoitellun ratkaisun keveytymisestä ja vapautti minut taiteen kahleista. Kiinnostuin työn nostamisesta seinästä selkeästi irti niin, että kiinnitykset olisivat osa teosta eivätkä piiloteltavia rakenteita. Huomasin nopeasti sommittelevani tikkuja seinille ryhmiin ja samalla ratkovani, kuinka korut olisivat osa niitä. Alussa nopeasti tekemäni sormus toimi yhtenä muotokieltä ohjaavana elementtinä.

Testasin tikkujen sommittelua eripaksuisilla puutikuilla, joita liimailin yhteen pehmeällä vahalla ja pintilangalla. Kolmen ulottuvuuden hallitseminen oli haastavaa. Sommitelmat joko näyttivät hyviltä tai eivät, eikä siihen näyttänyt olevan selkeää kaavaa. Mitä luultavimmin kyseessä on jonkinlainen symmetrian ja epäsymmetrian sopusointu, joka on hyvin herkkä pienillekin suunnanvaihteluille. Kun löysin miellyttävän sommitelman, jäljensin sen messinkiputkiin pysyväksi rakenteeksi. Juottamisen jälkeen tarkistin tasapainon ja suunnittelin seinäkiinnityskohdan, lähinnä tarvitsiko se lisätukea. Materiaaliksi valikoituivat messinkiputket, sillä niitä oli hyvin saatavilla eri kooissa ja niiden työstäminen oli helppoa normaaleilla pajatyökaluilla. Ajatuksena oli alusta alkaen maalata putket, jolloin alkuperäisen materiaalin väri jäisi peittoon.

Suunnittelin samanaikaisesti sekä seinäosia että koruja. Seinäosissa oli tärkeää, että yksittäiset tikut ylittivät aina toisensa eikä yksikään päättynyt toiseen. Koruissa pidin pitkään yllä samaa ajatusta, mutta lopulta pohtiessani näyttävämpää kaulakoruja päädyin suosimaan teräviä toinen toisistaan jatkuvia taitoksia.

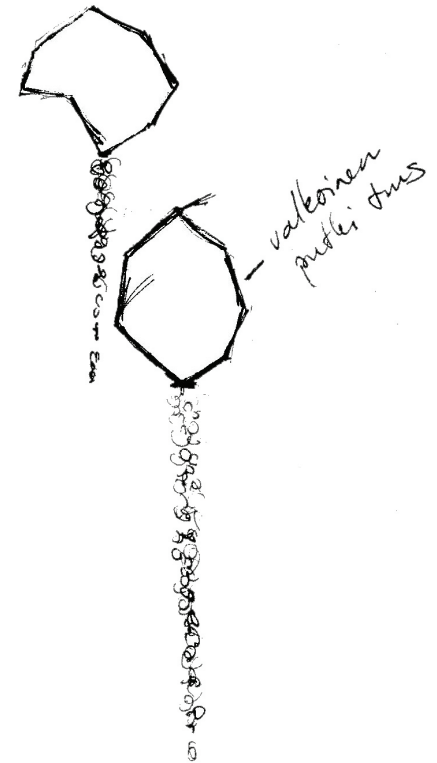
Tein ensimmäisenä kokeiluja rannekoruista ja sormuksista käyttäen putkia, jonka jälkeen käyttäen rannekorun muotoa lähtökohtana tutkin rintakorun mahdollisuutta. Muovimuodoista käytin hyväkseni kukkamaisia maljamuotoja, joita yhdistelin ryppäiksi. Yksittäisen kukan kiinnitykseen porasin pienen reiän muovimaljan pohjaan ja pujotin siitä pallopäisen korupiikin, jonka puolestaan taivutin ydinrakenteen ympärille. Testisormuksen kukan olin niitannut suoraan kiinni sormukseen vahvalla hopeatapilla. Testikäyttö paljasti kuitenkin niittauksen heikkouden: muoviin tehty reikä venyi kulutuksessa ja kukka alkoi heilua. Tukeva kiinnitys vaatisi kukkamaljan pohjalle pienen tukilevyn, jonka läpi niitti kulkisi ja joka vahvistaisi rakennetta sen verran, että venyminen ei aiheuttaisi heilumista.

Ideoita korusarjan osiksi oli paljon. Päädyin kuitenkin keskittymään riipukseen, juhlallisempaan kaulakoruun, korvakoruuihin ja rintaneulaan. Rannekorun alkuperäisen idean hylkäsin, mutta viime hetkellä sain uuden, jonka toteutin. Suurin työmäärä meni kaulakorun suunnitteluun ja rakentamiseen. Halusin käyttää rakenteena putkia, mutta putkien materiaali oli vaikea päättää. Taloudellisista syistä en pystynyt ostamaan koruun tarvittavaa määrää hopeaputkea, mutta en toisaalta halunnut käyttää mallinrakennuksessa hyödyntämäni messinkiputkea varsinaisessa korussa. Vaikka Kansasissa ollaan avoimempia eri materiaalien

soveltamiselle koruissa, en itse arvostanut messinkiä tarpeeksi käyttäkseni sitä suuritöisessä korussa. Lisäksi olisin joutunut maalaamaan tai käsittelemään pinnan jonkun muun väriksi ja ajatus maalipinnasta ihoa vasten ei innostanut. Ratkaisu löytyi alumiinista. Yhdellä jatko-opiskelijoista oli paljon kokemusta alumiinin anodisoinnista ja värjämisestä. Lisäksi pajalla oli siihen hyvät välineet ja laaja värivalikoima. Näin päädyin yllättäen opettelemaan jälleen uuden työmenetelmän.

Minulla ei ollut lainkaan aiempaa kokemusta alumiinista, joten se yllätti erilaisuudellaan melkoisesti. Värjättyjen alumiiniputkien liittäminen hopeisiin niveliin ja lukko- ja saranamekanismeihin osoittautui suurimmaksi ongelmaksi. Alumiini on pehmeää ja siksi sen pinta naarmuuntuu herkästi. Värjättyssä putkessa suuremmat naarmut paljastuivat armotta. Alumiinin liittäminen hopeaan onnistuisi pelkästään mekaanisella kylmäliitoksella, mutta naarmuuntumisen vuoksi jouduin hylkäämään nekin ratkaisut ja päätymään liimaukseen.

Valmiit seinäkappaleet viimeistelin hiomalla putkien pinnat teräsvillalla ja spraymaalamalla ne mustiksi.

7 VALMIIT TUOTTEET

RINTAKORU

925 hopea
PETG-muovi
teräsvaijeri
pianolanka

RIIPUS

925 hopea
PETG-muovi
teräsvaijeri

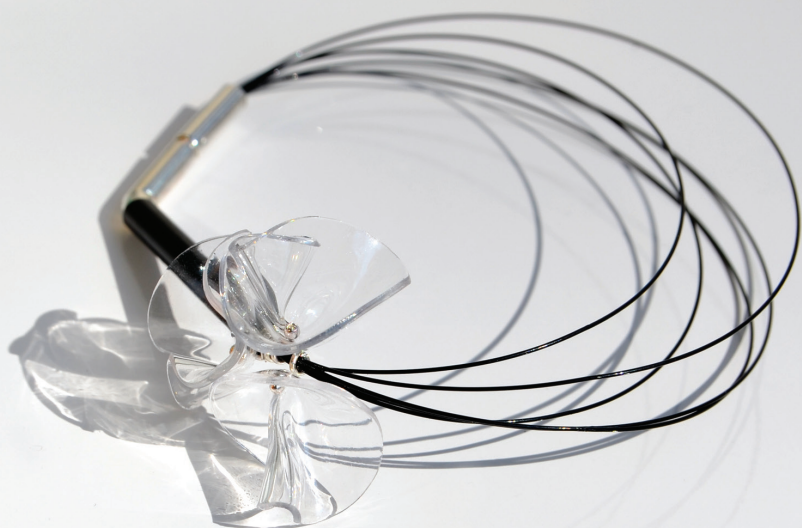

KAULAKORU

925 hopea
alumiini
PETG-muovi
jousiteräs
kuminauha

RANNEKORU

925 hopea
alumiini
PETG-muovi
teräsvaijeri

KORVAKORUT

925 hopea

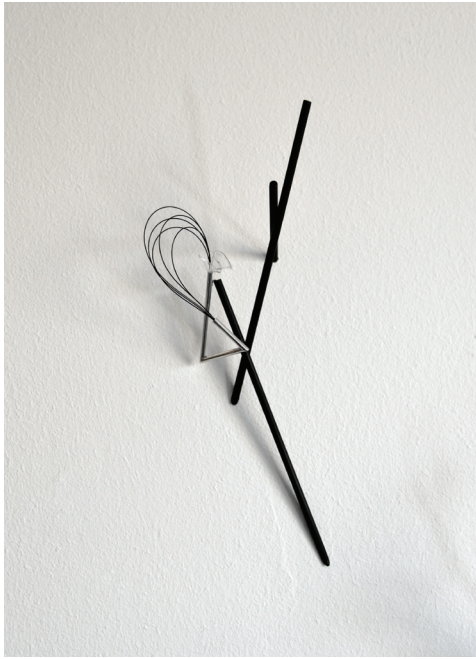

SEINÄ

Tämä sivu:
riipus

Viereinen sivu:
Vasen yläkulma: rintakoru
Vasen alakulma: korvakorut
Oikea reuna: rannekoru

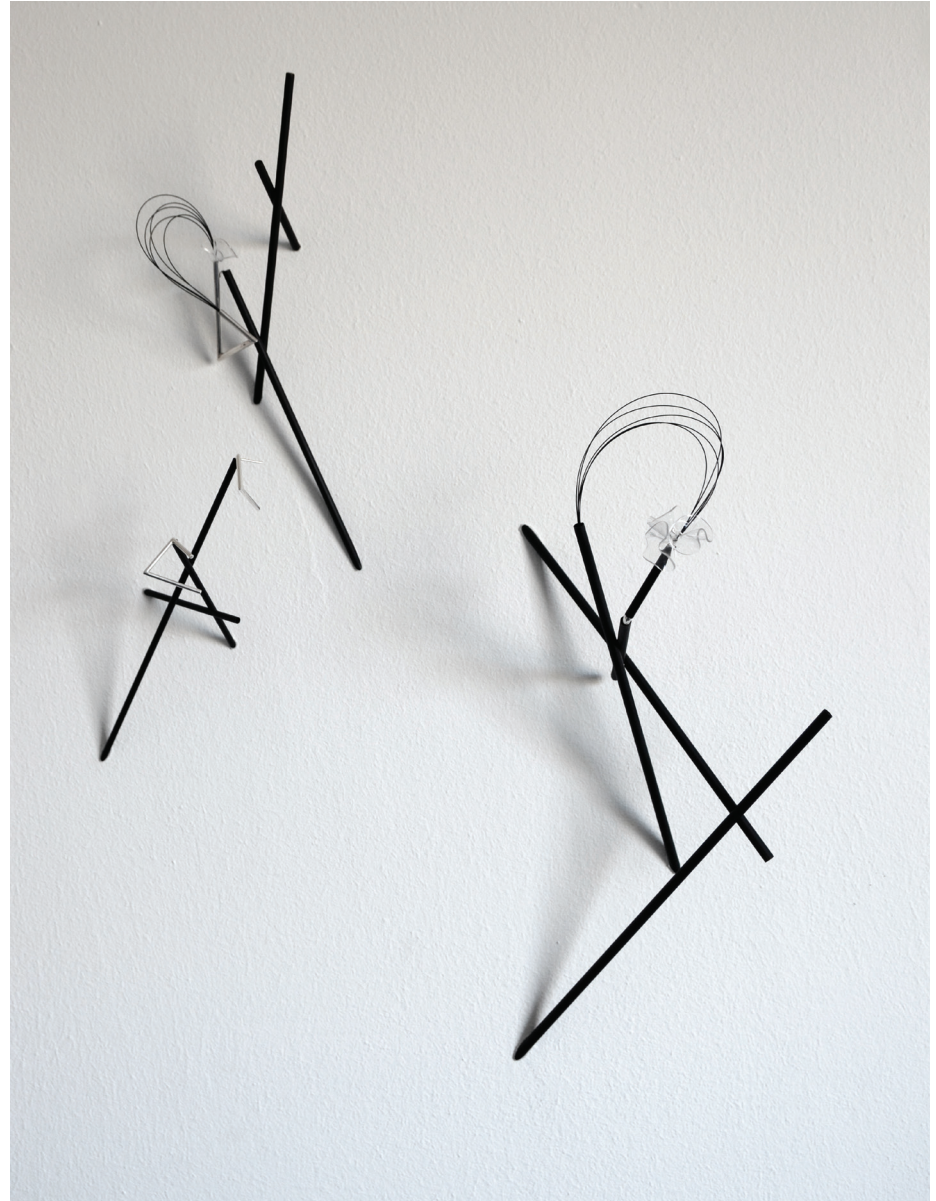

8 ARVIOINTIA

8.1 OPINNÄYTETYÖN TEKEMISESTÄ ULKOMAILLA

Lähdin kolmeksi kuukaudeksi vaihtoon The University of Kansasiin, Lawrenceen Yhdysvaltoihin tammikuun 2011 puolivälissä. Palasin Suomeen kolme viikkoa ennen loppuseminaareja. Syy, miksi vaihtoon lähdin, oli professori Jon Havener. Hän oli syksyllä 2009 Lahdessa vaihdossa ja teki minuun syvän vaikutuksen tavallaan lähestyä muotoiluongelmaa ja tyylillä, jolla hän ohjasi opiskelijoita eteenpäin. Hän ohjaa opiskelijaa löytämään itse vastaukset tekemällä kysymyksiä, jotka saavat näkemään ongelman uudessa valossa. Vaihtoon lähteminen tuntui turvalliselta, kun tunsin vastassa olevia henkilöitä ja minulla oli jonkinlainen käsitys siitä, millaista ohjausta siellä tulisin saamaan.

Syksy oli mennyt hyvin nopeasti ohi ensimmäisen koru- ja esinenäyttelyn järjestelyissä sekä loka-marraskuun vaihteessa Lahdessa että joulukuussa New Yorkissa. Niinpä lähtö Kansasiin tammikuussa tuli lähes yllätyksenä samoin kuin se, että opinnäytetyö oli hyvin vaiheessa. Vaihdossa työn tekemisessä oli se hyvä puoli, että elämän normaalit häiriötekijät, kuten työ, mies, koira, kaverit ja harrastukset puuttuivat ja pystyin keskit-

tymään yksistään opinnäytetyöhön. Se, mitä en ollut ottanut huomioon, oli, että elämä piti aloittaa täysin alusta vieraalla mantereella. Yksinkertaisimpia asioitakaan, kuten paperia tai kyniä ei ollut valmiina, vaan ne piti hankkia. Ruuan hankkiminen oli haastavaa; kaupat piti ensin löytää, seuraavaksi piti keksiä, miten sinne pääsee ja sitten miten ostokset saa takaisin kotiin. Koulun paja oli luonnollisesti täysin varusteltu, mutta kaikki käytännöt olivat erilaisia kuin mihin itse oli oppinut. Materiaalit tuli ostaa ennen kuin työn edes aloitti, juotosneste olikin valkoista pastaa, juotoslaitteissa aina myös happihana, listaa voisi jatkaa loputtomiin. Lisäksi amerikkalainen yhteiskunta todella toimii autoilla ja julkinen liikenneverkosto on hyvin heikko. Bussivuoroja oli harvoin ja liikenne lopetettiin hyvin aikaisin. Niinpä materiaalien hankkiminen oli aina varsinainen projekti itsessään, jos materiaaleja ei löytynyt kampuksen alueen kirjakaupoista. Positiivisia puolia oli se, että pajalla sai työskennellä koska vain ja yliopiston kirjastojen kokoelmat olivat todella kattavia.

Ero Lahden Muotoiluinstituutin ja The University of Kansasin välillä on suuri. Korujen suunnittelun lähtökohdat eroavat täysin. Kansasissa korostetaan yksilön omaa taiteellista ilmaisua ja suunnittelu tähtää sen esille tuomiseen. Lahdessa ajatellaan ensisijaisesti tuotetta ja sen käyttäjiä, vaikka toki omaan ilmaisuunkin kannustetaan. Kansasissa kaupallinen puoli on jätetty täysin omaan arvoonsa. Suurimmat vaikeudet koin tulevan siitä, että minua ohjattiin taiteelliseen työskentelyyn, kun lähtökohdat työlleni olivat kuitenkin muotoilulliset. Tämän ristiriidan ymmärtäminen vei yllättävän kauan ja sai aikaan suurta hämmennystä. Vasta sen selvittyä pystyin kunnolla hyödyntämään kaikkea näkemääni ja omaksumaani, sillä tunnen, että sitä ennen yritin sovittautua heidän muottiinsa.

Opinnäytetyön tekeminen ei ole aina helppoa eikä se sitä ole ulkomaillakaan. Vaihto toi erilaisia haasteita normaaleiden opinnäytetyöhön liittyvien ongelmien lisäksi ja voin uskoa, että tarpeeksi rankkaa olisi ollut ilman niitäkin. Oli haastavaa pitää päämäärä ja tavoitteet mielessä ja niistä joutui muistuttamaan itseään vähän väliä. Oman haasteensa toi vertaistukiverkoston katoaminen ja sen uudelleen rakentaminen. Mahdollisuus vaihtaa ajatuksia kurssitovereiden kanssa merkitsee yllättävän paljon ja tämän tärkeyden ymmärtää vasta, kun se on poissa.

8.2 AIKATAULUISTA

Tiesin alusta alkaen, että aikataulullisesti työni tulisi olemaan vaikeasti hallittavissa, sillä odotettavissa olisi ennaltaarvaamattomia viivästyksiä ja asioita, joiden kestoa en pystynyt arvioimaan. En siksi tehnyt liian tiukkoja alkumäärityksiä seminaaripäivämäärien ohelle, vaan tarkistin aikatauluani pitkin projektia. Oli tiedossa, että vaihtoon lähteminen tulisi sotkemaan työskentelyäni, mutta en ehkä ymmärtänyt täysin sen mittakaavaa. Uuteen paikkaa totuttautuminen ja siellä kunnon työrytmiin pääseminen kesti yllättävän kauan. Vaikka työskentelin koko ajan, vasta toisen kuukauden aikana aloin päästä kunnolla sisälle aiheeseen ja kolmas kuukausi tehtiinkin ympärivuorokautista vuoroa. Ja tarkoitan tätä kirjaimellisesti: ennätykseni pajalla työskentelyssä oli 22 tuntia yhteen putkeen, eikä siitä hieman lyhyempiä päiviä pystynyt yhden käden sormilla laskemaan.

Vertaisryhmän puuttuminen paikan päältä hankaloitti muiden opiskelijoiden työn vaiheen seuraamista. Vaikka internetin välityksellä pystyy nykyään pitämään hyvin yhteyttä, se ei korvaa läsnäoloa ja kahvipöytäkeskusteluja. Työni palautus myöhästyi, mutta olen onnellinen, että se tuli tehtyä ja ehti seminaareihin mukaan.

8.3 PROSESSISTA

Kaikkine haasteineen ja vaikeuksineen olen loppujen lopuksi tyytyväinen läpikäymääni prosessiin ja lopputuotteisiin. Jouduin työskentelemään hyvin pitkälti itsenäisesti, mikä vaati kovaa itsekuria ja reflektointia. Pitkin opinnäytetyöprosessia jouduin pysähtymään ja tekemään tilannekatsauksia, joissa tutkin, mitä olin tehnyt ja miksi, mitkä olivat olleet tavoitteet, mitkä tulokset ja tekemään arvioita ja päätöksiä jatkosta. Olen otettu siitä, että pystyin tähän ja osasin jossain määrin ohjata itse itseäni. Edellisten vuosien opiskelijoiden opinnäytetöitä seuranneena olin ymmärtänyt, että prosessille täytyy antaa aikaa eikä sitä voi pakottaa. Tämä ei tietenkään tarkoita sitä, etteikö koko ajan tulisi tehdä jotain; hahmotella, luonnostella, etsiä uutta ja tutkia vanhaa. Siksi en pidä paheksuttavana, että prosessini kävi pitkällä ja kaukana ja tuntui välillä polveilevan liian moneen suuntaan. Kaikki osavaiheet antoivat jotain lopputulokseen ja olivat siten arvokkaita.

Olen itse ollut aina ankarin kriitikoni ja näin kävi myös tässä työssä. En pidä ankaruutta pahana, sillä se pakottaa yrittämään kovemmin ja kannustaa kehittämään itseään paremmaksi. Jos tyytyy vain siihen, mitä nyt osaa, kuinka voi koskaan tulla paremmaksi? Jouduin prosessin aikana tutustumaan uusiin materiaaleihin, opettelemaan niiden ominaisuuksia ja työstöä sekä käyttämään minulle ennestään tuntemattomia työmenetelmiä. Tästä olen hyvin iloinen, sillä hankitut tiedot ja taidot eivät katoa, vaan jäävät minulle tulevaisuudessakin käytettäväksi.

8.4 TUOTTEISTA

Työn tavoitteena oli tutkia, voisiko korulla olla muuta tehtävää, kun se on poistettu vartalon yhteydestä. Voisiko korun käsittää veistoksellisena elementtinä, joka on osa kodin sisustusta ja siten ilmentää kantajan arvoja ja viestejä myös kotona. Koen onnistuneeni tavoitteissa tuotteen osalta, sillä korut toimivat osana kodin sisustusta silloin, kun niitä ei pidetä päällä. En halunnut tehdä uutta korutelineettä, vaan löytää tavan, jolla koru luontevasti liittyisi kotiin. Tekemäni seinäosat ovat toisaalta eräänlaisia korutelineitä, mutta en silti pidä niitä vain korutelineinä, vaan ennemmin teoksina. Koruteline vaatii tyhjänä ollessaan korua täyttämään sen funktion, mutta seinäkappaleeni ovat itsessään kokonaisia eivätkä vaadi korua täydentämään itseään.

Ennestään minulle tuntematon PETG-muovi yllätti positiivisesti. Valmiissa koruissa muovi on arvokas ja tärkeä osa korua eikä näytä halvalta pakkausmuovilta. Korusarjan kokonaisilme on miellyttävän yhdenmukainen. Yksittäisissä koruissa olisi varmasti vielä pientä muodon hiomista, mutta täydellisyyteen on vaikea pyrkiä. Suuritisin ja vaikein sekä suunnitella että valmistaa oli kaulakoru. Rakensin korun kaikki osat itse nivelistä lukkomekanismeihin ja korupiikkeihin. Yksistään sen suunnitteluun ja tekniseen toteuttamiseen olen käyttänyt kymmenittäin tunteja. Kalevala Korun lukkomekanismiprojektin vaikutukset tulivat esiin tässä, sillä en aikaisemmin olisi ikinä kuvitellut pohtivani mekanismeja tällaisella mielenkiinnolla ja tarkkuudella. Olen ylpeä kaulakorusta ja muista tuotteistani, vaikka näin jälkeinpäin haluaisi aina muuttaa jotain pientä muodossa.

8.5 AND THEN WHAT?

“Entä sitten?“, Jon Havener kysyi aina, kun kerroin hänelle, mitä seuraavaksi aioin tehdä. Haluaisin jatkaa tuotteen parissa ja kehittää siitä myytävän kokonaisuuden. Tämä vaatisi materiaalien uudelleen harkintaa, sillä seinäosien messinkiputki on liian helppoista kestäämään luotettavasti kuluttajan käsittelyä. Materiaalin myötä löytyisi varmasti jokin kestävämpi maali, kuten jauhemaalit, ja seinäkiinnikkeet olisi helppo myös suunnitella kestävämmiksi.

Tuoteperheeseen voisi alussa kuulua kolme korun ja seinäkappaleen yhdistelmää, jotka olisi mahdollista ostaa joko yhdessä tai erikseen. Näkisin riipuksen, rintaneulan ja korvakorujen olevan toteutukseltaan tällä hetkellä kaikista valmiimmat myyntiin, mutta en pidä lainkaan mahdollisena, että sarjaan tulisi uusia osia muodoista ja kappaleista, jotka jäivät tällä kertaa työpöydälle.

Tulen luultavasti jatkossa käyttämään PETG-muovia koruissani. Materiaali tuntui minusta hyvin käyttökelpoiselta sekä muokattavuuden että käytettävyyden puolesta. Odotan innolla sitä hetkeä, kun jaksan jälleen lähteä etsimään uusia tapoja käyttää sitä korujen muotoilussa. Mutta sitä ennen käyn hieman kääntämässä maata palstalla.

9 LÄHDELUETTELO

KIRJAT: VIITTAUKSET

Brundtland, C. 2003. Tone Vigeland : jewellery + sculpture, movements in silver / Cecilie Malm Brundtland ; with contributions by Helen W. Drutt English and Cornelia Holzach. Stuttgart : Arnoldsche.

Busch, A. Wallworks : creating unique environments with surface design and decoration. 1992. Vancouver : Raincoast Books.

Drutt English, H. & Dormer, P. 1995. Jewelry of our time: art, ornament and obsession. New York: Rizzoli International Publications, Inc.

Ilse-Neuman, U. 2009. Inspired jewelry : from the Museum of Arts and Design. Woodbridge : ACC.

Lugvig, R. Schmuck-Design der Moderne : Geschichte und Gegenwart = Modern jewellery design : past and present. 2008. Stuttgart : Arnoldsche.

Meilach, D. 2003. Art jewelry today. Atglen, PA : Schiffer Pub.

KIRJAT: LUONNOSTELUT

The art of personal adornment. 1965. American Craftsmen's Council, Museum of Contemporary Crafts. New York

Bijoux sculptures : l'art vous va si bien : [exposition présentée du 1er mars au 25 mai 2008 à Roubaix à la Piscine, musée d'art et d'industrie André Diligent] / sous la direction de Diane Venet. 2008. Paris : Gallimard.

Borchard, G. Paper sculpture. 1973. London, Batsford.

Burgard, T. The Art of Dale Chihuly. 2008. San Francisco, CA : Chronicle Books : Fine Arts Museum of San Francisco.

Chatani, M. Ondori pop-up origamic architecture. 1984. Tokyo, Japan : Ondorisha

Jackson, P. The pop-up book : step-by-step instructions for creating over 100 original paper projects. 1993. New York : Henry Holt and Co.

KIRJAT: LUONNOSTELUT

Olver, E. The art of jewelry design : from idea to reality. 2002. Cincinnati, Ohio : North Light Books.

Phillips, P. & Bunce, G. Repeat patterns : a manual for designers, artists, and architects. 1992. New York, NY : Thames and Hudson.

Trebbi, J-C. L'art du pli: design et décoration. 2008. Paris : Alternatives.

Yamaguchi, M. Kusudama ball origami. 1990. Tokyo : Shufunotomo/Japan Publications.

LEHTIARTIKKELI

Brotherus, L. 2011. Helyt esiin. Avotakka 1/2011. s.70-73

SÄHKÖISET LÄHTEET

Kantanen, A. 2009. Koru kauneuden ja henkisyys välittäjänä : pohdintoja ihmisen suhteesta koruun, sen käyttötarkoituksista ja merkityksistä eri heimokansojen piirissä sekä länsimaisessa kulttuurissa. Opinnäytetyö. Saatavissa: <http://urn.fi/URN:NBN:fi:amk-200911266166>

KUVALÄHTEET

Kuvat ilman lähdettä tai numeroa on ottanut Johanna Aarnisalo. Petrus Laaksonen on kuvannut mallikuvat kappaleessa 7 VALMIIT TUOTTEET.

KOLLAASI S.20

Kuva:

1	Taru Wallenius
2	Tiivi
3	Johanna Andersson
4	Annukka Nurmi

KOLLAASI S.22

Kuva:

1	Pentti Savola
2	Krista Laurikainen
3	Johanna Seppä
4	Heli Rajamäki
5	Johanna Andersson
6,8	Annukka Partanen
7	Katri Junna
9	Eva-Kaisa Suominen

KOLLAASI S.23

Kuva:

10,12	Jaana Lamminluoto
11,14,15	Heidi Hovi
13	Leena Löövi

KOLLAASI S.24-25

1	design-milk.com/tree-soap-disn-and-ring-holder/
2	www.moderndesigninterior.com/2010/05/milk-crown-jewelry-tray.html
3	design-milk.com/tag/eden-furniture/
4	www.thisnext.com/item/B279F4A7/Jewelry-Tree-by-Louise-Christ
5	www.malinlundmark.com/news.html
6	jewelry-wiremaking.co.cc/jewelry-Umbra-Canopy-Metal-Jewelry-Stand/B00497K88E.html

KOLLAASI S.30

www.origami-artist.com/pop_ups.htm
origamiblog.com/flower-of-life/2010/06/15
origamiblog.com/universidad-pontificia-bolivariana/2010/06/09
www.ronrosenman.com/work.php?pid=3
www.h2ogd.com/blog/?p=273
www.dezeen.com/2008/10/30/newinstallations-by-zahahadid/

KOLLAASI S.49

Sivu: Kohderyhmä

www.flickr.com/photos/purplelime/2828154072/
design-milk.com/between-lamp/
www.stylehive.com/tag/waterjet
www.bloglovin.com/en/blog/467449/my-living
www.madisonsquaredentistry.com/office.html
secondcitystyle.typepad.com/second_city_style/2008/12/toms-shoes.html
www.newislandfestival.com/page/564/tickets
http://mixtape-of-my-life.blogspot.com/2010_12_01_archive.html
www.holiday-inn-leiden.nl/en/packages/hotel-packages/lazy-sunday-offer.html
<http://www.thedailygreen.com/environmental-news/latest/green-new-years-resolutions-10109>
<http://jalousmadness.blogspot.com/2009/08/sunnuntailua.html>